

Via Tertia

Národný syndikát

Sextus Ianuarius

Obsah

Úvod	3
Samospráva	4
Štátna správa	7
Politický život	11
Bezpečnosť	14
Ľud	18
Spravodlivosť	21
Spoločenské zabezpečenie	27
Zdravie	31
Školské vzdelanie	34
Finančný systém	40
Médiá	43
Daňový systém	45
Drogy	48
Cirkvi	51
Eutanázia a potrat	53
Záver	57

Úvod

Všetky ilúzie, ktoré v minulosti vytvorili v národoch Európy autoritárske režimy; či ľavicové, alebo pravicové; dávno splasli. Ich postoje, východiská a metódy sa ukázali byť nedostačujúce. Avšak zanechali nám do dnešných dní určité ideologické postoje, ktoré sú viac než len správne, pretože sú založené na pravde.

To isté čo o minulých režimoch, možno tvrdiť o súčasnom ideologickom hegemonovi našich národov, liberálnej demokracii vo všetkých jej formách. Aj ona sa ukazuje byť rovnakým spôsobom nedostačujúcou, ako jej predchodcovia.

Nadčloveku však nevyhovuje ani jeden z uvedených režimov. Avšak človek kyvadlovo prechádza z jedného extrému k druhému. Nadčlovek chce lano tohto kyvadla prerezať a vydať sa novým smerom.

Stojíme pevne zaktovení a vnímame, že oba druhy štátneho zriadenia, liberálne aj autokratické, majú svoje výhody a nevýhody. Výsledkom prepojenia ich výhod, pri súčasnej snahe o elimináciu ich nevýhod vznikol koncept, ktorý sme nazvali príznačne národný syndikát.

Národný syndikát je forma vládnutia, ktorá sa vymyká súčasným konvenciam liberálnych aj autoritárskych režimov. Táto forma vládnutia spája efektívnosť autokratických vládných režimov, s kontrolovateľnosťou a vyššou reprezentatívnosťou demokratických režimov.

Jej primárnym cieľom je vytvorenie bezpečného zázemia pre jednotlivcov, ktorí ako súčasť ľudu budujú a zveľaďujú svoje životy a životy svojich blízkych, ako aj prispievajú k celkovej prosperite štátu. Pochopenie tohto spôsobu vládnutia je otázkou pochopenia princípov, ktorými sa riadi život nadčloveka.

Účelom tohto pamfletu nie je presvedčiť o správnosti tu prezentovaného modelu, ale ukázať ľuďom, že jestvujú aj iné alternatívy k protichodným slepým uličkám liberalizmu a autoritarizmu, demokracie a autokracie. Tak poďte teda s nami preskúmať nový poriadok, pre svetlejšiu budúcnosť.

Toto je národný syndikát!

Samospráva

Územie, na ktorom sa každý štát chová suverénne, je pevne stanovené a ohraničené na základe etnického, kultúrneho a jazykového nároku každého národa na vlasť.

Táto vlasť je nedeliteľným a celistvým územím. To znamená, že celé územie štátu podlieha centrálnej správe. Pre zjednodušenie spravovania je však bežne rozdelené na menšie samosprávne jednotky.

Aby bola krajina spravovaná efektívne, musí byť toto rozdelenie samosprávy zodpovedajúce celkovej veľkosti krajiny. Ak je príliš rozsiahle, vzniká priestor pre korupciu a nehatený rast byrokratickej záťaže. Ak je členenie príliš slabé, prestáva byť reprezentatívnym a vyvoláva nespokojnosť v národe.

Keďže samosprávne jednotky sú v istej miere zmenšenými reprodukciami štátu je len a len adekvátne, aby si svojho najvyššieho predstaviteľa volili obyvatelia jednotlivých samosprávnych jednotiek nezávisle.

Pre efektivitu jeho konania je však nutné, aby si tento človek mohol určovať svoj vlastný spravovací aparát. Chová sa teda vo svojej samosprávnej jednotke do istej miery autokraticky. Ostáva však za svoje konanie zodpovedný svojej samosprávnej jednotke. Voliči samosprávnych jednotiek majú mať právo, kedykoľvek svojho miestneho predstaviteľa odvolať a ustanoviť nového.

Nemôžu však priamo určovať, kto bude viesť ich obce. Týchto ľudí vyberá z návrhov jednotlivých obcí práve vodca samosprávnej oblasti.

Aby skutočne mohol miestny predstaviteľ vykonať akékoľvek dlhodobejšie a systematickejšie zmeny, musí mať dostatok časového priestoru na ich realizáciu. Je bežnou znalosťou, že ideálnym obdobím pre reálne rozbehnutie akýchkoľvek zmien a prejavenie sa ich vplyvov je celkom približne 5 až 8 rokov.

Nasledovne takto riešená samospráva pomáha budovať aj užšie puto medzi jednotlivcom a jeho rodnou hrudou.

Oblasť

Oblasť je prvou úrovňou delenia krajiny na menšie samosprávne celky. Takýchto oblastí by malo byť s ohľadom na rozlohu našej vlasti v celkovom počte 75.

Hranice týchto nových oblastí majú čo najvernejšie reflektovať etnické, historické, geografické a náboženské zloženie krajiny. Každá z oblastí má mať svoje oblastné mesto, ktoré sa bude nachádzať na vojensko-takticky, geograficky a historicky čo najvhodnejšom mieste vo svojej oblasti.

Pod oblastné mesto spadajúce obce, sa o finančné zdroje na svoje fungovanie musia uchádzať u svojho oblastného predstaviteľa.

Každá oblasť má nárok na určitú čiastku finančných zdrojov zo štátneho rozpočtu. Okrem týchto príjmov má môcť získavať ďalšie finančné zdroje aj z hospodárenia so zvereným majetkom a určovaním vlastných, oblastných daní. Všetka činnosť oblasti má byť regulovaná z oblastného mesta, v ktorom sídli úrad oblastného predstavenstva.

Predstavený

Na čele každej oblasti stojí predstavený. Tento úradník je volený ľudom, žijúcim v jeho oblasti, na funkčné obdobie 8 rokov. Kandidovať smie predstavený len počas dvoch po sebe nasledujúcich funkčných období. Potom nesmie kandidovať najbližšie 3 funkčné obdobia. Toto platí nezávisle na jeho zvolení, či nezvolení.

Kandidát na predstaveného musí byť právne a morálne bezúhonný. Jeho vek musí byť v období kandidatúry v rozmedzí 21 - 65 rokov. Taktiež musí byť občanom a trvalo prebývať v oblasti, pre ktorú kandiduje, minimálne 5 rokov. Každý predstavený je počas celého obdobia svojej funkcie odvolateľný na základe miestneho ľudového hlasovania.

Jeho úlohou je riadenie všetkých záležitostí oblasti. Na pomoc si môže delegovať maximálne 12 asistentov, ktorým prenáša časť kompetencií. Zodpovednosť za následky však nesie vždy a za každých okolností predstavený. Do jeho kompetencie spadá okrem iného aj delegovanie starostov do obcí, či oblastného sudcu.

Obec

Obec je druhou úrovňou samosprávy. Nerozlišuje sa medzi mestami a obcami. Obciam prideľuje finančné zdroje ich oblasť, na základe dôkladného zváženia ich špecifických požiadavkov.

Obce si svojich starostov nevolia, tí sú delegovaní oblasťou na základe splnenia určitých kritérií. Môžu však navrhnúť a požiadať o ustanovenie určitých jednotlivcov ako starostov.

Starosta

Starostovia obcí nie sú volení, ale dosadzovaní oblasťou. Dosadzovaní sú na dobu neurčitú. Odvolať ich môže len predstavený oblasti na základe platnej petície.

Veková hranica pre kandidátov na starostov, má byť v rozmedzí 21- 65 rokov. Ďalšie kritérium pre kandidatúru je minimálne 5 rokov trvalého prebývania v obci, ktorú má viesť. Právna a morálna bezúhonnosť je tiež nevyhnutnou podmienkou.

Starostovia nesú plnú zodpovednosť za chod svojej obce. Môžu si vytvoriť skupinu maximálne 6 asistentov, ktorí im pri rozhodovaní pomáhajú. Zodpovednosť je však plne na pleciah starostov.

Hlavné mesto

Hlavné mesto je špecifickým javom v rámci štátu. Hlavným mestom je nutné určiť takú obec, ktorá je z vojensko-taktického, geografického a historického hľadiska, na čo najvhodnejšom mieste v krajine.

Hlavné mesto, je oblasť číslo 75. To znamená, že hlavné mesto krajiny je zároveň vlastnou oblasťou a aj obcou. Nakoľko oblasť sa nemôže obmedzovať na jednu obec a jej hranice, tak hlavné mesto tvorí na celom území jemu určenej oblasti, zároveň jednu obec.

V hlavnom meste je predstavený oblasti, zároveň aj starostom. Vzťahujú sa na neho volebné pravidlá platné pre predstavených. Okrem predstaveného a predstavenstva sídlia v hlavnom meste aj orgány štátnej správy.

Štátna správa

Samosprávne jednotky nestoja samostatne vo voľnom zväzku. Nad nimi sa rozprestiera pre celé územie krajiny spoločná štátna správa. Tá pozostáva z jej zákonodarných a výkonných orgánov. Tieto musia byť síce efektívne vo svojich počinoch, ale zároveň nútené konať rozvážne a v súlade so záujmami ľudu.

Preto sú najvyšší funkcionári volení občanmi na celom území krajiny. Ich prvoradou úlohou je utvárať zákony, ktoré sú v záujme všetkých občanov a čo možno najväčšej časti ľudu.

Nesmú sa však spriečiť spoločenskej zmluve, aj keď to znamená, že bude zabrzdený prípadný pokrok. Bez súhlasu ľudu ku zmene spoločenskej zmluvy, nie je a nesmie byť možné, aby volení predstavitelia túto zmluvu svojvoľne menili.

Pri budovaní orgánov štátnej správy je nutné, aby ostal zachovaný princíp minimalizmu. Musia byť čo najšťihlejšie a najmenšie. Zmenší sa tak priestor pre korupciu a nevznikne priestor pre nadmerný rast byrokracie. Tie sú smrteľným nebezpečením pre nadčloveka a jeho rast. A ak má v štáte nadčlovek prekvitať a nie sa musieť obtiažne prebijať, musí aj štátna správa, rovnako ako samospráva byť čo najšťihlejšia a najefektívnejšia, bez straty kontroly zo strany subjektov štátu.

Rada ľudu

Rada ľudu je zákonodarným orgánom štátu pre nadľudí. Jej prvoradou úlohou je výlučne tvorba zákonov a ich schvaľovanie.

Bežné zákony v Rade ľudu sa schvaľujú v dvojkolovom procese. Prvé vypočutie, počas ktorého môžu radní vyjadriť svoj prvotný postoj voči uvedenému návrhu a vyjadriť obavy a pripomienky k nemu. Pri druhom vypočutí (spravidla o mesiac) sa definitívne o návrhu rozhoduje.

Pri oboch vypočutiach sa o návrhu hlasuje. Ak pri prvom vypočutí návrh zákona nedosiahne aspoň 30% súhlas, nemôže prejsť do ďalšieho vypočutia. Ak však už pri prvom vypočutí bude súhlas na úrovni 80% druhé vypočutie sa nekoná a zákon je prijatý a posunutý na podpis gubernátorovi.

Ak je potrebné druhé vypočutie, zákon je schválený a posunutý na podpis len v prípade jednoduchej nadpolovičnej väčšiny. Návrhy na zmenu spoločenskej zmluvy (ústavy) sú taktiež v kompetencii Rady ľudu, avšak tieto schvaľuje v jednokolovom procese a musia získať súhlas 90%.

Pred každou zmenou ústavných zákonov však musí byť v prvom rade vykonané celoštátne referendum, kde musia Radní získať súhlas občanov na akúkoľvek zmenu spoločenskej zmluvy.

Radní

V Rade ľudu má sedieť 75 Radných. Tí sú vyslaní po jednom za každú oblasť krajiny. Každý Radný je volený na obdobie 6 rokov a je voliteľný neurčitý počet krát.

Kandidovať môže ktorýkoľvek občan. Musí však byť právne a morálne bezúhonný a musí sa nachádzať vo vekovom rozmedzí 21 – 60 rokov. V oblasti v ktorej kandiduje, musel občan trvalo prebývať aspoň počas troch rokov v čase kandidatúry.

Politické strany môžu do volieb v každej oblasti postaviť jedného, maximálne dvoch kandidátov. Víťazí vždy kandidát, ktorý získal najväčší počet hlasov v danom regióne. Víťazný kandidát je dosadzovaný na volebné obdobie 5 rokov. Víťazného kandidáta nahrádza v prípade potreby druhý v poradí, nezávisle od stranického trička. Príkladom takejto potreby môže byť úmrtie radného, jeho nástup na výkon trestu za zločiny, jeho odvolanie občanmi, a podobne.

Aj po voľbe ostávajú radní plne trestnoprávne zodpovední. Sú kedykoľvek odvolateľní z funkcie prostredníctvom miestneho referenda v oblasti, za ktorú kandidovali. Taktiež nesmú byť nezávislí od politických strán. Musia byť súčasťou politickej frakcie, inak im automaticky zaniká mandát a sú nahradení. Politické strany, ktoré sa chcú zúčastniť volebného procesu do Rady ľudu, musia byť schopné postaviť aspoň jedného kandidáta minimálne v 4 regiónoch krajiny.

Úlohou radných v Rade ľudu je tvorba a schvaľovanie zákonov a nariadení, ako aj diskusia a riešenie ďalších otázok verejného života. Za týmto účelom sa minimálne raz mesačne schádzajú po obdobie jedného týždňa intenzívnych rokovaní. Ostatok času venujú vypracovávaniu návrhov zákonov a nariadení, ktoré spadajú do kompetencií Rady ľudu.

Gubernátor

Gubernátor predstavuje najvyššiu funkciu v štáte. Je volený na základe dvojkolových volieb, celoštátnymi voľbami, a to na dobu neurčitú. O túto pozíciu sa môže uchádzať ktorýkoľvek občan, vo veku 30-60 rokov. Kandidát nesmie byť členom politickej strany, či hnutia minimálne po obdobie 5 rokov v čase podania kandidatúry.

Ak už raz vykonával občan túto funkciu a bol odvolaný, nesmie kandidovať znovu. Samozrejmosťou je právna a morálna bezúhonnosť kandidáta.

Do druhého kola dvojkolových volieb postupujú dvaja kandidáti s najväčším podielom hlasov. V druhom kole volieb víťazí kandidát, ktorý získal nadpolovičnú väčšinu hlasov. To však platí len, ak volebná účasť v oboch kolách dosiahla 50%. V prípade potreby po platnom odvolaní gubernátora, Rada ľudu ustanovuje dočasného zástupcu.

Gubernátor je zo svojej funkcie kedykoľvek odvolateľný celoštátnym referendom. Aj Rada ľudu mu môže vysloviť nedôveru, avšak len ak dosiahne zhodu 90% radných.

Prvoradá úloha gubernátora spočíva v definitívnom potvrzovaní zákonov z Rady ľudu svojim podpisom. Na potvrdenie zákona má spravidla čas do dvoch týždňov od skončenia rokovacieho týždňa v danom mesiaci. Ak ho odmietne schváliť, zasiela zákon späť na opätovnú revíziu, s vlastnými pripomienkami. Po tejto revízii je však povinný, daný zákon schváliť.

V každom roku svojej funkcie, môže 6 krát pomocou práva na veto úplne zastaviť na dva roky akýkoľvek zákon. V prípade ústavných zákonov, ich zastavuje na 4 roky. Veto však môže použiť len 6 rät za rok a toto právo sa neprenáša.

Súčasťou funkcie gubernátora má byť aj vlastná iniciatíva a predkladanie vlastných návrhov zákonov do Rady ľudu. Pravidlá sú pre ne rovnaké ako pre každý iný zákon. Gubernátor nesmie predkladať návrhy na ústavné zákony. Gubernátor tiež menuje štátnych zástupiteľov do zastupiteľstiev a najvyššieho sudcu. Rovnako ako každý občan, aj gubernátor je plne trestnoprávne zodpovedný aj počas trvania svojej funkcie.

Zastupiteľstvá

Zastupiteľstvá sú úradmi, ktoré majú za úlohu koordinovať a kontrolovať napĺňanie zákonov a nariadení z Rady ľudu. Zastupiteľstiev má byť 6 a to nasledovných.

Zastupiteľstvo pre bezpečnosť: Pod jeho kompetenciu má spadať činnosť všetkých ozbrojených, aj neozbrojených bezpečnostných zložiek.

Zastupiteľstvo pre vzdelanie a výskum: všetok civilný a vojenský výskum, ako aj verejné školstvo, spadajú pod toto zastupiteľstvo.

Zastupiteľstvo pre spoločenské zabezpečenie: fungovanie zdravotného a starobného poistenia, poistenia pri strate zamestnania a v prípade rodičovstva; to všetko spadá pod toto zastupiteľstvo.

Zastupiteľstvo pre zahraničie: Údržba a zlepšovanie existujúcich a budovanie nových diplomatických stykov so zahraničím.

Zastupiteľstvo pre financie: má na starosti rozpočet krajiny a má vo svojich rukách aj ústrednú banku a s ňou spojené peňažné aktivity štátu.

Na čele každého zastupiteľstva má stáť jeden štátny zastupiteľ, so svojim poradným orgánom o maximálnom počte 12 osôb.

Štátni zastupitelia

Štátni zastupitelia sú dosadzovaní gubernátorom na funkčné obdobie 5 rokov. Po uplynutí funkčného obdobia sa zhodnocuje ich práca a určuje sa, či môžu byť dosadení znovu, alebo je nutné ich vystriedať.

Tvorí najvyššiu funkciu v štátnych zastupiteľstvách, ktoré vedú. Nesú plnú zodpovednosť za konanie svojich pridelených zastupiteľstiev.

O opätovnom dosadení rozhoduje Rada ľudu. Ak rozhodne o potrebe nového štátneho zastupiteľa, gubernátor je povinný dosadiť nového. Štátni zastupitelia sú taktiež odvolateľní aj predčasne, a to celoštátnym ľudovým hlasovaním. Súčasne sú aj naďalej plne trestnoprávne zodpovední.

Politický život

Všetok politický život v krajine stojí a padá na angažovanosti jej občanov. Čím menší záujem u občanov, tým menej sa štát stáva reprezentatívnym. Aby sa takémuto úpadku predišlo, je nutné vytvoriť v niektorých prípadoch pre občanov povinnosť sa zúčastňovať na rozhodovacích procesoch o budúcom smerovaní krajiny.

Nadčloveku takáto povinnosť je viac poctou než príkazom, avšak ľudí je ešte stále mnoho a je nutné ich nasmerovať k preberaniu zodpovednosti za vlastné životy. Nakoľko občania formujú politický život v krajine a z nich vychádza všetka legitimita štátu a spoločenskej zmluvy, musia mať adekvátne prostriedky pre svoju účasť na moci.

V prvom rade tieto prostriedky spočívajú v niekoľkých nástrojoch. Tie sú k dispozícii všetkým aktívnym občanom. Ako všetko v štáte, aj politická aktivita musí byť v istej miere regulovaná, inak nastáva zbytočný chaos. Ak sa chcú občania zúčastniť na politickom živote, je teda najvhodnejšie ak sú súčasťou politických hnutí a strán. Samostatná politická agitácia je nežiadúca a vytvára nepotrebný chaos a rozbroje.

Politickej moci sa môžu občania okrem samozrejmosti volebného práva, zúčastniť prostredníctvom organizácie politických hnutí a strán, ale aj pomocou petičnej činnosti, či miestnych a štátnych ľudových hlasovaní.

Hnutie

Hnutie môže založiť ktorýkoľvek občan, alebo skupina občanov, ktorí ku dňu založenia dosiahli minimálny vek 21 rokov a ich počet činí aspoň 36 jedincov. Taktiež potrebujú minimálne 10.000 petičných podpisov podporujúcich ideály tohto potenciálneho hnutia.

Okrem týchto formálnych podmienok, musí hnutie predložiť aj agitačný program, to jest ciele a ideály, ktoré chce hnutie presadiť v krajine. Ak aj hnutie splní ostatné podmienky, nemôže byť registrované, ak sú prítomné prílišné prieniky v programe s už existujúcimi hnutiami a stranami.

Ak je všetko v poriadku, hnutie je registrované a môže reálne rozbehnúť svoju činnosť. Do možnej činnosti hnutia spadajú okrem iného agitácia na zviditeľnenie, verbovanie členov, výkon a sponzorovanie prospešných podujatí v regiónoch. Každoročne musí preukazovať, že naďalej spĺňa podmienky registrácie, inak stráca svoju legitimitu a je rozpustené.

Strana

Ak chce niekto založiť politickú stranu, predpokladom je existencia registrovaného politického hnutia. Na založenie politickej strany je potrebné minimum 300 stálych členov.

Musí predložiť politický program. Ten prechádza obdobným schvaľovacím procesom, ako pred ním agitačný program. Prihliada sa pri ňom aj na rozdiely medzi agitačným programom hnutia a predloženým politickým programom. Ak sú rozdiely medzi agitačným programom a politickým programom priveľké, nemá strana nárok na registráciu. Každoročne musí preukazovať, že naďalej spĺňa podmienky registrácie, inak stráca svoju legitimitu a je rozpustená.

Financovanie

Žiadne politické zoskupenie nesmie mať nárok na financovanie zo štátneho rozpočtu. Svoje aktivity musí financovať výlučne z vlastných zdrojov, ktoré je však povinné transparentne uvádzať každý štvrťrok.

Vlastnými zdrojmi sa rozumejú napríklad pravidelné členské príspevky (výšku si určujú strany nezávisle); jednorazové, aj pravidelné dary od súkromných osôb (do maximálnej výšky priemerného mesačného platu v krajine); jednorazové dary od podnikateľských subjektov (do maximálnej výšky trojnásobku priemerného mesačného platu v krajine); predaj vlastných stranických produktov, sympatizantom a členom strany.

Petície

Vyhlásiť petíciu môže každý jednotlivец, ak jeho petíciu zastreší aspoň jedno hnutie, či politická strana. Taktiež môže petíciu vyhlásiť každé hnutie, alebo politická strana. Petície sa vyhlasujú okrem iného za účelom určenia potreby ľudového hlasovania, alebo na vyslovenie nedôvery volenej politickej elite, či ako požiadavok ľudu o zmenu spoločenskej zmluvy.

Petície môžu mať rôznu dôležitosť. V jednom prípade môžeme hovoriť o petíciách pre miestne ľudové hlasovanie. Také petície musia na svoju platnosť zozbierať 5% podpisov, v závislosti od počtu občanov v dotknutej oblasti. Pre vyhlásenie celoštátnych ľudových hlasovaní je potrebných minimálne 500.000 podpisov. Tieto podpisy sa musia vyzbierať v priebehu jedného roku od vyhlásenia petície.

Platné petície môžu byť odovzdané papierovou formou, alebo elektronicky pričom prechádzajú procesom overovania pravosti všetkých uvedených podpisov. V prípade fiktívnych podpisov hrozí odovzdávateľovi vysoká finančná sankcia a v prípade opakovania aj úplný zákaz činnosti.

Ľudové hlasovania (Referendá)

Následkom každej platnej petície je vyhlásenie ľudového hlasovania do troch mesiacov od ukončenia overovania platnosti podpisov.

Všetky ľudové hlasovania sú povinné; pod hrozbou vysokých finančných sankcií a pri opakovanom previnení, aj obvinení z ohrozovania stability štátu.

Pri každom hlasovaní smie byť preberaná len jediná jednoznačne formulovaná otázka. Na každú otázku musí byť okrem pozitívnej a negatívnej odpovede možná aj odpoveď nerozhodná. Ľudové hlasovania jestvujú v dvoch formách: celoštátne a regionálne.

Celoštátne hlasovania sa týkajú vždy otázok, ktoré vplývajú na celý ľud, alebo majú závažný dopad na celé územie štátu.

Regionálne hlasovania sa týkajú regionálnych otázok. V celoštátnom hlasovaní sú povinní hlasovať všetci oprávnení občania a v regionálnom oprávnení občania, žijúci v dotknutej oblasti.

Bezpečnosť

Každý štát, ktorý chce byť stabilným a vôbec dlhodobo životaschopným, musí mať aj zodpovedajúco schopné obranné mechanizmy. Je pre udržanie suverenity a samostatnosti štátu životne dôležité mať takéto mechanizmy.

Tieto mechanizmy sú dvojakého charakteru, ozbrojeného a civilného. Civilné mechanizmy tvoria záchranné a hasičské zbory v krajine. Ozbrojené zložky tvoria vojsko a polícia. Toto sú však až zložky druhého kroku. Prvým prítomným na mieste akéhokoľvek ohrozenia bezpečia a zdravia občanov štátu, je samotný občan.

Je preto potrebné, aby bol občan schopný sa efektívne brániť. Nielen v záujme stability štátu, ale aj ako ďalší ochranný mechanizmus. Ochranný mechanizmus pred svojvoľným správaním zo strany štátu.

Zabráni sa tak vzniku situácie, aká vládne v krajinách, ktoré svojmu obyvateľstvu nevytvárajú aktívne možnosti pre získanie schopností reagovať na krízové situácie samostatne a vydržať než zareagujú mechanizmy štátu, ktoré sú zákonite pomalšie, keď aj silnejšie a lepšie organizované.

Ozbrojenú ochranu preto v štáte musia tvoriť tri rôzne zložky, alebo úrovne ochrany. Rovnaká trojúrovňová ochrana platí aj pre civilnú ochranu.

Stále vojsko

Stále vojsko musí byť vždy profesionálne cvičené na najvyššej úrovni a čo najodddanejšie ochrane a obrane výsostného územia štátu, pred akýmkoľvek vonkajším a vnútorným nepriateľom.

Do kompetencií stáleho vojska má patriť výlučná právomoc obrany hraníc a zabraňovaniu vnikania akýchkoľvek škodlivých živlov, či už nelegálneho tovaru, alebo nelegálne vstupujúcich jednotlivcov do krajiny. V prípade potreby majú za účelom zastavenia takéhoto prečinu smieť bez varovania strieľať za účelom znehybnenia, nie však zabíjať.

V prípade opätovania útoku zo strany prekračovateľa, alebo prvotného impulzu k násiliu, prichádzajúcemu od prekračovateľa, smie reagovať príslušník stáleho vojska okamžitým odvetným krokom, z účelom konečnej fyzickej likvidácie útočníka.

Stále vojsko musí rozmermi zodpovedať veľkosti krajiny, v prípade našej má byť o rozsahu 100 000 mužov v aktívnej službe a dvakrát toľko mužov v zálohách. Výzbrojou musí zodpovedať potrebám ochrany vlastnej krajiny a regiónu a technicky musí byť vybavené taktiež príslušne a podľa možnosti tak, aby nezáviselo na vonkajších činiteľoch pre svoje efektívne fungovanie.

Organizovaná domobrana

Táto druhá úroveň obrany krajiny a ľudu, má byť tvorená primárne z mužov, ktorí sú v záložných silách vojska.

Ich kompetenciou je zabezpečovanie poriadku v oblastiach, kde je fungovanie policajného zboru nepostačujúce, ale aj akcia v prípade neschopnosti stáleho vojska okamžite reagovať na prekvapujúce ohrozenie, počnúc ozbrojeným útokom na región, v ktorom žijú a pracujú, končiac humanitárnou katastrofou.

Domobrana má byť prvou reakčnou silou v prípade akéhokoľvek ohrozenia bezpečnosti a poriadku v krajine. Majú mať vlastnú organizačnú štruktúru, ktorá smie byť vypojená len v prípade, keď prevezme velenie stále vojsko. V takom prípade platí organizačná štruktúra stáleho vojska.

Organizovaná domobrana má byť udržiavaná na určitom štandarde výcviku a bojaschopnosti, avšak za svoje vyzbrojenie zodpovedá každý jednotlivec v nej samostatne.

Domobrana má byť organizovaná miestne a vstúpiť do nej majú mať možnosť aj civilisti po absolvovaní samostatného výcviku, ak neboli prijatí do regulárneho vojenského výcviku.

V takom prípade sa jedná o stopercentných dobrovoľníkov a tí majú mať možnosť byť cvičení špecificky na potreby svojho regiónu pôvodu, či bydliska.

Policajný zbor

Policajný zbor má byť jedinou inštitúciou štátu, na obranu integrity krajiny. Jeho účelom je starostlivosť o bezpečnosť a poriadok vo vnútrozemí krajiny, počas obdobia mieru ako aj počas obdobia vojny.

V oboch prípadoch sa aplikujú dve sady právnych predpisov. Každý jeden príslušník policajného zboru musí byť týchto predpisov znaly do tej miery, aby vedel posúdiť, či je predpoklad, že niektorá činnosť civilistu je protiprávna, alebo nie. Následné určenie skutočnej viny, či nevinu musí pripadať výlučne súdom krajiny.

Ak policajný príslušník určí predpoklad protiprávneho konania jednotlivca, môže tohto zadržať, v prípade odmietnutia aj za použitia donucovacích prostriedkov.

Príslušníci policajného zboru však musia spadať pod veľmi prísnu právnu kontrolu, ktorú má vykonávať inštitúcia, ktorá je súčasťou súdnictva a nie bezpečnosti. Je nutné udržiavať prísny dohľad nad všetkými bezpečnostnými zločkami a preto s výnimkou domobrany majú spadať pod sprísnený dohľad spomínanej nezávislej inštitúcie.

Policajný zbor musí mať adekvátny výcvik, aby bol schopný vykonávať dohľad nad poriadkom a bezpečnosťou vo vnútrozemí krajiny. Taktiež musí byť adekvátne vyzbrojený a financovaný. Nesmie však byť útočiskom pre skrachovaných jednotlivcov neschopných akejkolvek civilnej budovateľskej činnosti. Výberové konania do policajného zboru musia podliehať sprísneným pravidlám a požiadavkom na inteligenciu vo všetkých aspektoch.

Civilná bojaschopnosť

Civilné obyvateľstvo v dnešnej dobe nie je schopné reagovať ani na jednoznačné neprávne vo svojom okolí, adekvátnymi prostriedkami sebaobrany. Príliš sa musí spoliehať na štátnu pomoc a to je neprijateľné, pretože štát tak získava monopol nielen na násilie, ale spolu s ním aj na výkon práva.

Tento stav je nutné zmeniť, inak sa môže lákadlo takejto moci stať zdrojom útlaku občanov. Preto je potrebné vytvoriť právny rámec umožňujúci civilistom centrálnym a jednotným spôsobom získať potrebné povolenia na držanie zbraní a použitie znehybňujúcich prostriedkov na ľuďoch páchajúcich neprávom.

K tomu potrebuje štát jednotnú sieť zvláštnych streleckých škôl, ktoré budú poskytovať aj kurzy sebaobránných techník bez použitia strelnej zbrane. Po absolvovaní takejto školy a prísneho testovania má jednotlivec získať nárok držať a nosiť zbraň skrytým aj otvoreným spôsobom. To má platiť počas obdobia 3 rokov, po ktorých je potrebné toto povolenie obnoviť opätovnými psychologickými testami.

Keď môže človek získať vodičský preukaz, mal by mať rovnakú možnosť získať zbrojné povolenia a preukazy. Pretože auto sa od zbrane nelíši ničím, ak je v nevycvičených rukách. Len štát, ktorý sa obáva hnevu svojich subjektov, ich odzbrojí a zneškodní.

Civilná ochrana

Zložky civilnej ochrany majú veľké medzery vo svojom fungovaní, hlavne v dôsledku masívneho zanedbania ich financovania, ale aj divokého privatizovania ich služieb. Tento stav je neprijateľný a považujeme za nutné, aby rovnako ako má byť financovaná vojenská ochrana, musela byť financovaná aj ochrana civilná.

Druhou časťou je chýbajúca znalosť civilného obyvateľstva o potrebných opatreniach v prípade niektorých menších a stredných nehôd a katastrof, ale aj ich prevencii. Mnohokrát jediným dôvodom, prečo majú katastrofy a nehody obete na životoch, je neznalosť prítomných civilistov a s ňou spojená neschopnosť adekvátne reagovať.

Aby sa toto zmenilo je potrebné organizovať pravidelné branné aktivity už v školskom veku, ktoré majú pravidelne obnovovať a prehľbovať znalosti a vnímanie zodpovednosti za okolie, za účelom zvýšenia akcieschopnosti civilného obyvateľstva v prípade ohrozenia jeho bezpečnosti akoukoľvek katastrofou.

Štát týmto získa dvojaký efekt. Na jednej strane podporí fyzickú činnosť jednotlivcov a zároveň ich pripraví a vytvorí schopnosť adekvátne reagovať na krízové situácie.

Ľud

Ľud v štáte tvorí len určitá kategória ľudí. Všetci ostatní majú hosťovský štatút a podľa neho podliehajú prísnejšej sade zákonov. Ľud je tvorený všetkými jednotlivcami, ktorí dlhodobo a trvalo žijú na území štátu. Všetok ľud je subjektom štátu.

To znamená, že ľud je zviazaný so svojim štátom prostredníctvom spoločenskej zmluvy. Túto spoločenskú zmluvu definitívne prijal jednotlivec v tom momente, keď dosiahol plnoletosť a trvalo nažíva na území štátu. A kým nie je plnoletý bolo rozhodnutím jeho rodičov; ho zaviazal tejto zmluve jeho splodením a narodením.

Spoločenská zmluva, ktorej dodržiavaniu je zviazaný jednotlivec v štáte, sú zviazaní aj predstavitelia štátu vo svojich inštitúciách.

Ľud však nie je jednoliatym monolitom jednotlivcov, ktorí pocítujú rovnakú mieru zviazanosti spoločenskej zmluve a teda štátu, v ktorom žijú.

Nadľudia a ľudia narodení a vychovávaní v štáte majú najväčšiu pravdepodobnosť, že sú lojalní svojej spoločenskej zmluve a svojmu štátu. Títo ľudia sú spojení tromi kritériami okrem svojho trvalého pobytu na území štátu. Títo ľudia tvoria vďaka svojmu prepojeniu to, čo nazývame národ.

Sú spojení svojou spoločnou kultúrou, ktorú štát udržiava nažive. Svojou krvou a teda genetickým dedičstvom sú zviazaní jeden druhému a štát, nakoľko vzišiel zo snáh ich spoločných predkov, im udáva povinnosť ho zveľaďovať. Tretím kritériom ľudí, ktorí tvoria národ, je ich spoločný jazyk, ktorý je úzko prepojený s vývojom dominantnej kultúry na území ich štátu.

Národ zo svojej podstaty a z definície svojej existencie má najväčší záujem byť lojalný svojmu štátu. V spojení s prirodzeným právom národa na sebaurčenie musí štát dbať teda v prvom rade vždy na záujmy národa. Národ tvorí v štáte spoločenskú kategóriu občanov a občania určujú všetok politický život v krajine.

Oni sú tí, ktorí smú byť volení do funkcií v štáte a oni sú aj tí, ktorí ako prvoradí určujú kto bude zvolený. Ako jediná skupina obyvateľstva majú nárok vlastníť pôdu a iný nehnuteľný majetok v krajine.

Zároveň sú však občania zaviazaní štátu najväčšej poslušnosti. Sú tými, ktorí sú podriadení bezpečnostným potrebám štátu. Okrem občanov však ľud v štáte tvoria aj ďalšie dve kategórie občanov, ktorí sú pomerne menej lojálni štátu a podľa toho musia byť aj pod jeho prísnejšou kontrolou.

Okrem občanov, v ľude nájdeme aj asimilov. Tí tvoria prisťahovaleckú skupinu obyvateľstva, ktorá si delí s občanmi svoje európske kultúrne jadro, ale nie je súčasťou dominantnej etnickej skupiny a mnohokrát, hlavne v prípade čerstvých priselcov, neovláda dostatočne miestny dominantný jazyk.

Táto skupina obyvateľstva má pomerne menšiu lojalitu k štátu, v ktorom prebýva a podľa toho musí byť podrobená prísnejším pravidlám a má menšiu slobodu zúčastňovať sa na živote v krajine. Ak však takíto jednotlivci prebývajú dlhodobo a trvalo v krajine, môžu časom získať právo sa zúčastňovať ako voliči na politickom živote v krajine.

Tretiu skupinu ľudu tvoria hostia. Tí sú najprísnejšie monitorovanou kategóriou obyvateľstva, pretože nemožno dôverovať ich záujmu o dobro krajiny, v ktorej žijú. Ako hostia sú preto len tolerovaní. Pri najmenšom porušení pravidiel spoločnosti v krajine, v ktorej prebývajú; musia byť vyhostení.

Ľud teda tvoria tri kategórie obyvateľstva, avšak len jedna má plnú moc a rozhodovacie možnosti v krajine. Tým sa zabezpečí suverénne rozhodovanie o vnútorných záležitostiach štátu. Tými kategóriami sú: Občan, Asimil, Host.

Občan

Občianstvo je rezervované pre príslušníkov štátotvorného národa po kultúrnej, genetickej a jazykovej stránke. Štatút občana však môže získať aj Asimil spĺňajúci požadované kritériá kultúrneho a jazykového prijatia ako aj európskej etnicity.

Občan môže kandidovať na všetky verejné funkcie, a zúčastňuje sa všetkých volebných procesoch v krajine. Môže sa tiež zúčastňovať aktívne na utváraní politického života v krajine.

Občan požíva všetky štátom zaručované práva, ale aj s nimi spojené povinnosti.

Asimil

Asimil je prisťahovalec európskej etnicity. Môže sa zúčastňovať na voľbe oblastného predstaviteľa. Môže pri splnení podmienok kultúrnej a jazykovej asimilácie, ale aj právnej bezúhonnosti po dobu 5 rokov, získať štatút občana.

Asimil požíva všetky práva zaručované štátom, s výnimkou práva vlastníť nehnuteľný majetok, či pôdu. Spadá pod hostovské právo, ktoré je podstatne prísnejšie nastavené, než právo určené občanom.

Host'

Hostia spadajú pod zvlášť ustanovené hostovské právo, ktoré podstatne prísnejšie trestá akékoľvek prečiny. Nesmú sa zúčastňovať politického života a nemajú nárok na spoločenské zabezpečenie. Taktiež nesmú vlastníť nehnuteľný majetok.

Ak ostanú po období 10 rokov právne bezúhonní, majú stabilnú prácu a nemajú výpadky na daniach, môžu získať štatút asimilov. Nakoľko však nie sú európskej etnicity, nemôžu nikdy získať štatút občanov.

Spravodlivosť

V prípade každého občana, asimila, aj hosfa; sa aplikuje pri rozdávaní spravodlivosti predpoklad nevinu. Štát nadčloveka venuje pri sporoch obzvlášť veľkú pozornosť v prvom rade dôkazom a len ak nejestvujú dôkazy, pristupuje k indíciám a svedeckým výpovediam.

Rovnako ako náš štát predpokladá nevinu každého obvineného, nezávisle od verejnej a mediálnej mienky; takým istým spôsobom pristupuje aj k otázke trestania prečinov.

Nepovažujeme za správne, keď jestvujú takzvané sadzby s určitým minimálnym a maximálnym trestom. Zločin sa musí rovnať trestu, vo veľkej miere nezávisle na jeho okolnostiach.

Pre každý prečin je stanovený presný trest, ktorý je nemenný, nezávisle na motívoch z akých bol čin vykonaný. Je to prísne, ale jediné rozumné riešenie. Jeden zločin, jeden trest. To je princíp, ktorý vedie zákony a rozhodovanie v sporoch.

Zároveň však musí štát rozlišovať dve sadzby trestov, prísnu a ešte prísnejšiu, pričom tá prvá má byť stanovená občanom a tá druhá hosťom a asimilom.

Prvoradým účelom väčšiny trestov však má byť rehabilitácia zločincu a nie výlučne jeho prísne potrestanie. Len pri opakovaných zločinoch toho istého jednotlivca, alebo kategórii obzvlášť závažných zločinov, môže štát upustiť od snáh o rehabilitáciu a sústrediť sa výlučne na čo najprísnejší trest.

Každý jednotlivec, ktorý raz zíde z cesty si zasluhuje šancu na nápravu. Avšak takúto šancu si zasluhuje len jedinú.

Súdnictvo, ktoré je zodpovedné za udržiavanie spravodlivého poriadku v krajine, musí byť štrukturované tomuto zodpovedajúcim spôsobom.

Súdnictvo

Úlohou súdov je riešiť spory medzi občanmi, neriešiteľné mimo súdu. Taktiež majú za úlohu riešiť spory medzi občanom a štátom. A tu je mnohokrát kameň úrazu, keď nie je súdnictvo v čo najväčšej miere zbavené vplyvu politiky a verejnej mienky.

Súdnictvo v našej krajine má byť nezávislou inštitúciou, len s nevyhnutným prepojením na štátny aparát. Chceme, aby skutočne jediný komu sa súdnictvo zodpovedá, boli zákony ako ich poskytnú legislatívny aparát v mene ľudu.

Súdy a právnici musia konať v súlade so zákonmi, a nesmú ich výklad nijako natahovať a prekrúcať. Čo píše zákon, to je platné. Ak sa človek dostane pred súd pre akýkoľvek zločin, musí byť jeho zločin posudzovaný na základe platných zákonov.

Len ak zločin nespadá pod niektorý z existujúcich zákonov, vtedy sa aktivuje činnosť špeciálnych súdov, ktoré určia precedens, na základe ktorého môžu požiadať o vytvorenie príslušného zákona.

Nezávislé financovanie

Súdy je nutné zbaviť závislosti na benevolencii štátneho rozpočtu. Preto musí byť pevne stanovená minimálna čiastka z finančných zdrojov ľudu, ktorá prislúcha súdnictvu. A s tou nesmie byť možné pohnúť, čo sa dá dosiahnuť len jej zakomponovaním do ústavy štátu, spolu so systémom, akým majú byť súdy organizované.

Financovanie súdnictva sa musí taktiež preorientovať viac na svojich klientov. To znamená, že každému súdnemu sporu, v závislosti od obsahu, musí byť stanovená pevná čiastka, ktorú platí súdu tá strana sporu, ktorá prehrá.

Aby sa zvýšila iniciatíva právníkov, konať v záujme svojich klientov, v prípade prehry súdneho sporu právnici sami ponosú časť sumy, ktorá je poplatkom za riešenie sporu súdnou cestou. Toto opatrenie bude mať pre právnický stav očistný efekt, a zároveň sa môže znížiť tlak na súdy, nakoľko bude v o to väčšom záujme právníkov samotných, aby sa snažili o dohodu medzi klientmi, angažovanými v spore, bez zapojenia súdov.

Minimálna prítomnosť médií

V záujme spravodlivosti je nutné minimalizovať prítomnosť a informovanosť médií akéhokoľvek druhu, o akýchkoľvek právnych sporoch, ktoré sa netýkajú závažných prípadov, kedy sa zachovali kriminálne štátne orgány a ich predstavitelia.

Médiá majú pri medializovaných sporoch tendenciu nahnúť verejnú mienku proti obvinenému. Tendenčné spravodajstvo nie je mýtus, ale bohužiaľ bežná prax v novinárskej sfére.

Pri medializácii a následne silnej negatívnej verejnej mienke vzniká práve pri chýlostivých obvineniach, ktoré majú dlhodobý vplyv na život obvineného, intenzívny tlak na súdnicstvo, rozhodnúť určitým smerom. To však môže vo vyhrotených prípadoch, ktorých v 21. storočí nie je práve málo, spôsobiť, že nad spravodlivosťou prevládne médiami živé spoločenské lynčovanie.

Médiá výkonu spravodlivosti mnohokrát viac škodia, ako pomáhajú, hlavne ak sa zapájajú do bežiacich sporov. Médiá nesmú mať nijaký prístup k informáciám o súdnych sporoch, kým nie sú oficiálne doriešené.

Súdne inštanície

Bez viacúrovňového súdnicstva, nemôže fungovať rozumný štát. Avšak priveľa úrovní vytvára prekážku spravodlivosti, pretože vznikajú súdne príehady, ktoré by nemuseli byť. Preto považujeme za vhodné rozdeliť súdnicstvo na štyri úrovne: mimosúdna dohoda, oblasťný súd, štátny súd, ústavný súd.

Toto delenie je potrebné, aby občan, ktorý sa cíti rozhodnutím ukrivdený, alebo s ním nespokojný, mohol odvolať. A to platí rovnako pre vířaza sporu, ako aj pre odsúdeného. Pretože aj kriminálnik, ktorý porušil spoločenskú zmluvu a zákony vládnuce zemi v ktorej sa nachádza, má nárok aspoň na spravodlivý trest.

Sudcovia akejkoľvek úrovne smú na svojej pozícii ostať maximálne do dosiahnutia dôchodkového veku (65 rokov). Počas celej svojej funkcie sa nesmú vyjadrovať k politickej situácii v krajine a nesmú byť členmi politických strán počas celej svojej činnosti v sudcovskej pozícii.

Mimosúdna dohoda

Mimosúdna dohoda je prvou inštanciou každého sporu, ktorý sa nedal vyriešiť bez zapojenia inštitúcií spravodlivosti. V tejto inštancii sú aktivovaní právnici oboch strán sporu a tí sa musia následne snažiť o mediáciu medzi svojimi klientmi a urovanie sporu bez zapojenia súdov.

Ak takéto urovanie sporu nie je možné, obrátia sa právnici v mene klientov na súdy.

Oblasťný súd

Každý spor, ktorý sa nedal urovnať mimosúdnou dohodou musí byť riešený príslušným oblasťným súdom. Zodpovedným oblasťným súdom je vždy súd, nachádzajúci sa v oblasti kde sa udial spor. Tento súd môže riešiť všetky súdne spory, s výnimkou sporov ohľadom porušenia ústavy štátu.

Oblasťnému súdu predsedá a riadi ho oblasťný sudca, ktorý má pod sebou spravidla 12 sudcov. Týchto 12 sudcov oblasťný sudca menuje z kandidátov, ktorí sa hlásia na uvoľnené pozície. Predpokladom pre kandidatúru na sudcovskú pozíciu musí byť prax v súdnictve minimálne 10 rokov a minimálny vek kandidáta 45 rokov. Okrem toho tento kandidát musí byť morálne aj právne bezúhonný.

Oblasťný sudca je ustanovovaný predstaveným oblasti. Musí sa v čase kandidatúry nachádzať vo veku minimálne 55 rokov a musí mať za sebou minimálnu prax v súdnictve 20 rokov. Taktiež musí byť právne aj morálne bezúhonný.

Štátny súd

Ak sa na úrovni oblasťného súdu voči rozsudku odvolá jedna, alebo obe zúčastnené strany, posúva sa prípad na štátny súd, kde sa opätovne rieši. Jediné ústavné otázky nesmie táto inštanca riešiť. Štátny súd má za normálnych okolností posledné slovo v súdnych sporoch. Jeho rozsudok je tak nemenný.

Štátnemu súdu predsedá hlavný sudca, ktorý je delegovaný na základe spoločného rozhodnutia oblasťných sudcov. Tí vo vlastnej voľbe, vyberajú z niekoľkých kandidátov najvhodnejšieho pre pozíciu hlavného sudcu. Kritéria pre neho sú rovnaké ako v prípade oblasťných sudcov.

Po výbere hlavného sudcu, tento môže delegovať svojich 74 sudcov, ktorí majú za úlohu riešiť všetky súdne spory, ktoré boli posunuté z oblasťných súdov. Okrem určovania sudcov, má za úlohu sa starať aj o chod tohto úradu. Týchto

74 sudcov sa v čase kandidatúry musí nachádzať vo veku minimálne 55 rokov a musí mať za sebou minimálnu prax v súdnictve 20 rokov. Taktiež musia byť právne aj morálne bezúhonní.

Ústavný súd

Táto inštanca súdnictva sa venuje výlučne takým súdnym sporom, ktoré nebolo možné riešiť v rámci súčasnej legislatívy, alebo nie je jednoznačné, pod ktorý zákon spadajú.

Tiež sa venuje sporom v otázkach ústavy, kontroluje činnosť Rady ľudu, aby konala v súlade s ústavou a jej zákony ústave neprotirečili. Súčasťou kompetencií ústavného súdu sú aj ľudskoprávne spory.

Ústavný súd je riadený najvyšším sudcom. Kritériá voľby tohto sudcu sú obmedzené len minimálnym vekom 45 rokov a 10 rokov praxe v súdnictve. Ustanovuje ho Gubernátor a schvaľujú ho oblastní sudcovia, jednoduchou nadpolovičnou väčšinou. Najvyššiemu sudcovi podlieha 16 ďalších sudcov, na ktorých sa aplikujú rovnaké kritériá ako na sudcov vybraných do štátneho súdu.

Tresty

V súčasnosti je bežné, že jestvuje minimálna a maximálna sadzba trestu za spáchaný zločin. Mnohé tak pri určovaní miery trestu závisí na okolnostiach jeho spáchania. Tým samozrejme, spolu s možnosťou dohody o vine a treste vzniká priestor pre manipuláciu spravodlivosti. To spôsobuje, že sa z udeľovania spravodlivosti stáva fraška.

Aby sa zabránilo zosmiešneniu inštitúcie spravodlivosti prostredníctvom jednotného súdnictva, ako aj prípadnej nadmernej frustrácii a prijatiu metód lynčovania, je nutné tento priestor uzavrieť. Na to bohato postačujú dve pomerne jednoduché opatrenia.

Prvým je likvidácia možnosti dohody o vine a treste. Je to obyčajné kupčenie so spravodlivosťou a nemá v právnom štáte miesto ani opodstatnenie. Druhým opatrením je zrušenie priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, spolu so zjednotením trestných sadzieb. Nejestvuje ospravedlnenie pre zločin a nejestvuje ani priťaženie k zločinu.

Vražda je vraždou, nezávisle na dôvodoch. Motív páchatela by mal byť nepodstatný pri určovaní viny. Dôvody zločinov môžu zaujímať médiá a obeť; do výkonu spravodlivosti sa nemajú čo pliesť.

Každý jednotlivec má vždy na výber, aj v situácii, kde si vyberá medzi zlým a horším. A tak musí niesť aj následky svojich činov. Nezávisle na dôvodoch.

Práva

Práva a slobody občanov musia byť absolútne nedotknuteľné. Je neprípustné, aby štát mohol obmedzovať práva niektorých skupín občanov svojej krajiny. Obzvlášť táto nedotknuteľnosť musí platiť pre slobodu prejavu a myslenia, ako aj slobodu sa zhromažďovať. Tieto dve práva sú životne dôležité pre fungujúcu občiansku spoločnosť.

Cenzúra je neprípustná. Jediné obmedzenie práv, ktoré je pochopiteľné, je obmedzenie v prípade spáchania trestného činu. Nekonformné názory jednotlivcov nie sú a nesmú byť trestným činom a rovnako nesmie byť trestným činom združovanie sa v organizáciách, ktoré tieto propagujú, pokiaľ ich činnosť nevedie dokázateľne k násiliu a aktívnemu narúšaniu práv zvyšku spoločnosti.

Nik nesmie byť trestaný pre slová; či už písané, alebo hovorené. Nezávisle na obsahu jeho slov. Až keď nasledujú slová zodpovedajúce činy, ktoré sú trestné, až vtedy je možné jednotlivca trestať. Taktiež je nutné obnoviť absolútnu slobodu zhromažďovania. Pokiaľ neprepukne násilie je neprípustné, aby štát od svojich občanov vyžadoval registráciu akejkoľvek protestnej akcie.

Ak na demonštrácii prepukne násilie, tak musia zasiahnuť bezpečnostné zložky a ak nie je možné jednoznačne určiť iniciátora porušovania verejného poriadku, rozohnať a následne obviniť a potrestať obe strany konfliktu. Občania sa smú združovať slobodne za akýmkoľvek účelom, ak neporušujú verejný poriadok a platné zákony krajiny.

Zákony nikdy nesmú byť v nesúlade s právami a slobodami občana, ukotvenými v ústave krajiny.

Spoločenské zabezpečenie

Aj keď štát nadčloveka neuznáva hýčkanie jednotlivcov a vytváranie vynucovanej solidarity s menej šťastlivými, zároveň nie je slepý. Preto musí jestvovať systém spoločenského zabezpečenia, ktorý umožní občanovi dostatok priestoru sa spamätať zo svojho pádu a postaviť sa opäť na vlastné nohy.

Rovnako si štát nadľudí cení predkov a potomkov, pretože jedni vytvorili súčasnosť a tí druhí budú budovať budúcnosť. Starí občania, ktorí sú dávno za zenitom svojho produktívneho veku a mladé rodiny, ktoré vytvárajú budúci potenciál, sú jedinými skupinami obyvateľstva, ktoré si zasluhujú zabezpečenie, ktoré presahuje základné zabezpečenie v prípade choroby, či straty zamestnania.

Základným záujmom každého štátu, ktorý chce stabilne fungovať, je tak či onak starostlivosť o niektoré základné potreby svojich občanov. Tieto sa dajú zhrnúť aj pod pojmom spoločenské zabezpečenie. Pod spoločenským zabezpečením rozumieme akékoľvek finančné, či materiálne zdroje v našej krajine, ktoré sú pridelené na krízovú pomoc, do dôchodkového systému, zabezpečenia v prípade straty zamestnania, príspevky pre rodiny, ale aj zdravotné poistenie.

Každý občan našej zeme má právo na spoločenské zabezpečenie. Avšak ak neprejavuje snahu účastiť sa aktívneho života, môže o tento nárok prísť a stať sa pre nás parazitom. Na základe toho je následne donútený k práci, bez nároku na viac, než základné potreby pre svoje prežitie a prežitie svojej rodiny.

Dôchodok

Štandardne po dosiahnutí veku 65 rokov, bez rozdielu v pohlaviach, má dostať každý dôchodca po najbližších 10 rokov paušálny nemeniteľný dôchodok vo výške 85% z aktuálnej priemernej mzdy v krajine.

Ak sa darí krajine a pracujúcemu potomstvu, bude sa dariť aj dôchodcovi, čo má zvýšiť aj iniciatívu podieľať sa na zlepšovaní pomerov jednotlivcov v krajine, nakoľko vlastná budúcnosť od tohto faktoru silno závisí.

Jednotlivci tak nezávisle od svojho príjmu v aktívnom živote, dostanú od štátu rovnakú sumu, nakoľko pred štátom a pred zákonom si máme byť všetci rovní.

Kto však mal tú možnosť a prezieravosť, má sa môcť zabezpečiť aj súkromne, dodatočne k štátnemu dôchodku.

Po uplynutí 10 rokov štátneho dôchodku, jednotlivcovi už nebude ďalej vyplácaný. To je okrem iného dôsledkom zvyšujúceho sa množstva dôchodcov a nedostatku pracujúcich. Samozrejme, kto sa zabezpečí v súkromnom sektore dodatočne, ten sa môže spoľahnúť na tento zdroj, po uplynutí štátneho dôchodku.

Štandardne je štátny dôchodok určený len na 10 rokov. Ak však človek splodí a vychová 2 deti v ich vývoju priaznivých podmienkach, alebo adoptuje a vychová 2 deti vo vývoju priaznivých podmienkach, tomu má byť poskytnutý štátny dôchodok do smrti.

Nezamestnanosť

Náš štát má pochopenie pre stratu zamestnania a preto v prípade takejto straty má človek na 1 rok od nahlásenia straty zamestnania nárok na príspevok vo výške platu jeho posledného zamestnania, s výnimkou tých, ktorí ešte len vstúpili na pracovný trh, ktorí majú mať 1 rok nárok na dávku vo výške priemernej mzdy v krajine.

Avšak po uplynutí tejto doby je človek považovaný za nezamestnateľného a stráca akékoľvek nároky na spoločenské zabezpečenie akéhokoľvek druhu.

Takýto človek musí byť internovaný v pracovnej skupine a jeho účelom je, za strechu nad hlavou a stravu na stôl pre seba a rodinu, pracovať na všetkých projektoch kam je poslaný štátnym dozorom. Pretože parazitizmus akejkoľvek formy, nemožno tolerovať.

Výnimku majú tvoriť tí nezamestnaní, ktorí sa rozhodnú s uplynutím spomínaného roka zvýšiť svoje šance na nájdenie práce, prostredníctvom získania doplňujúceho vzdelania, pre potreby pracovného trhu.

Tým má byť príspevok predĺžený za každý rok štúdia, pri predpoklade dosiahnutia určitých výsledkov v predošlom roku, s logickou výnimkou prvého roku vzdelávania. Ak však ani rok po dosiahnutí dodatočného vzdelania nie je schopný takýto človek nájsť prácu, či sám začať podnikáť, stíha ho rovnaký osud ako nezamestnateľného občana.

Druhou výnimkou majú byť matky, respektíve otcovia, ktorí sa rozhodli ostať doma a starať sa o zdravý rast svojich detí. Tí sú počítaní, akoby svoje zamestnanie neboli opustili a teda majú pri návrate na pracovný trh jeden rok právo na príspevok, ako každý nezamestnaný.

Štátny príspevok pre rodiny

Existencia každého národa a s ním aj každého národného štátu, stojí a padá na potomstve, na udržateľnej populácii. A existencia takéhoto potomstva, stojí a padá na iniciatíve jednotlivcov budovať rodinu.

Súčasný stav demografie štátu je žalostný a aby sa ho podarilo zvrátiť, je nutné dať mladým ľuďom iniciatívu a potrebnú oporu aj od štátu. Pretože kde ľud vymrie, štát vymiera s ním.

Jestvovať má preto jediný štátny príspevok pre rodiny a má byť paušálne vo výške 80% z priemernej mzdy v krajine. Tento príspevok sa vypláca pre prvé 2 deti, vždy počas prvých 3 rokov ich života. Následne majú rodičia dostávať príspevok v paušálnej výške 20% z priemernej mzdy až do dovŕšenia 16 roku života, za každé dieťa. V prípade ďalších detí, už rodičom nebudú poskytované žiadne príspevky.

Polovica príspevku je vždy poskytovaná posledným zamestnávateľom rodiča, ktorý ostáva s deťmi doma, a polovica príspevku štátom. Ak sa zamestnávateľia rozhodnú vyplácať príspevok v plnej sume, štát im poskytuje po obdobie trvania vyplácania takýchto príspevkov daňovú úľavu vo forme zníženia dane z príjmov z 30% na 15%. Ak úplne odmietnu platiť príspevok a štát bude nútený prebrať úplné náklady, musia zaplatiť za každého takéhoto zamestnanca mesačný poplatok 1000 eur. To isté pravidlo platí aj ak bola žena prepustená počas tehotenstva, či už si bol tehotenstva zamestnávateľ vedomý, alebo nie. V prípade, že rodič ešte plnohodnotne nevstúpil na pracovný trh, platí bez okolkov celý príspevok štát.

Každému páru, ktorý sa rozhodne vychovávať svoje dieťa v spoločnej domácnosti, môže byť na žiadosť poskytnutá aj štátna pôžička na kúpu bývania, pričom splácaná má byť vo forme mesačnej platby vymeranej na finančné schopnosti daného páru. Podľa toho sa môže líšiť aj doba splácania, pričom po splatení pôžičky prechádza bývanie do plného vlastníctva danej rodiny. Táto pôžička môže dosiahnuť výšku trhovej ceny daného bývania. Veľkosť a druh bývania je závislá od budúcej schopnosti páru takto nadobudnutú domácnosť aj spravovať bez potreby ďalšieho zadlžovania. Pôžička je úplne bez úrokov, nakoľko jej účelom je pomôcť a nie zotročiť, odhliadnuc od odmietavého postoja našej ideológie k šafáreniu s úrokmi, na ktorom sa štát nemá prečo podieľať.

Zdravotné poistenie

Okrem zriadenia jednej poisťovne, ktorá má byť financovaná z občanmi vyplatených daní, má ostať k dispozícii aj slobodný trh súkromných poisťovní pre tých, ktorí majú záujem sa nechať ošklbávať touto formou úžery.

Štát musí mať zriadenú jedinú poisťovňu, ktorej účelom má byť preplácanie akýchkoľvek zdravotných úkonov potrebných pre ozdravenie pacienta. Jedine v prípadoch dôvodného podozrenia na podvod, môže táto poisťovňa odmietnuť vyplatiť potrebné finančné zdroje.

Súčasne so zavedením jednej štátnej poisťovne, je nutné zjednotiť ceny zdravotných úkonov tak, aby ich cena bola na celom území nášho štátu rovnaká. Je nutné stanoviť paušálnu cenu celej liečby každej choroby: od vyšetrení cez diagnózu a potrebné liečebné materiály a služby, vrátane prípadného pobytu v nemocnici.

Bez takéhoto zjednotenia cien nie je možné, aby poisťovne, či už štátne alebo súkromné, dokázali adekvátne ohodnotiť situáciu: či sa jedná o pokus o podvod, alebo skutočnú liečbu.

Zdravie

Zdravý občan značí zdravý štát. Preto je prioritou štátu vybudovanie adekvátneho systému zdravotného zabezpečenia. Do súkromného trhu, okrem kontrol, aby bol zabezpečený minimálny štandard, nemá štát žiaden dôvod, ani právo hlbšie zasahovať.

Štát však musí poskytovať použiteľnú alternatívu k mnohokrát nezaplátiteľnému súkromnému zdravotníctvu. Zdravie je však omnoho viac, než len zabezpečenie adekvátneho zdravotníctva. Prevencia je vždy na prvom mieste a je v záujme štátu nadľudí, takúto prevenciu vykonávať.

Tá spočíva okrem iného v úplne odlišnej štruktúre vzdelávania budúcich generácií. Nadčlovek už z podstaty svojej filozofie vedie život tak, by jeho telo bolo zdravé a silné, nie však zbytočne dlhoveké.

Fyzická aj duchovná aktivita jednotlivcov počas celého života, ako aj dbanie na základné pravidlá hygieny a stravovania zabezpečia zdravý ľud, ktorý nebude potrebovať v tak veľkej miere využívať zdravotný systém. Napriek tomu je pre štát vždy dobré, byť pripraveným aj na možnosť, že bude potrebné kvalitné zdravotníctvo.

Lekári

Ak chce pacient navštíviť lekára, musí sa vopred objednať na termín. Lekár je potom povinný ho najneskôr do 10 minút po termíne prijať. Ak tak neučiní, pacient môže cez svoju poisťovňu žiadať finančnú náhradu.

Všeobecní lekári

Všeobecní lekári majú byť dostupní každému občanovi. Občan musí mať slobodu si vybrať lekára, ktorého chce navštevovať.

Všeobecní lekári sú takí, ktorí pracujú v ambulanciách nezávislých na väčšom zdravotníckom zariadení (poliklinike, alebo nemocnici). Môžu byť zazmluvnení štátu, alebo súkromní.

Štátni všeobecní lekári nesmú od pacienta požadovať nijaké poplatky za zdravotnú starostlivosť, je v úplnosti hrazená štátom riadenou poisťovňou. Toto sa nevzťahuje na súkromných lekárov.

Ak sú zazmluvnení v nemocniciach, smú prijímať aj pacientov bez dohodnutého termínu, ale len v akútnych prípadoch.

Súkromní lekári sa však musia postarať o vybavenosť a materiálne zabezpečenie staráť samostatne. Štátnym lekárom zabezpečuje dostačujúco vybavené ambulancie štát.

Špecializovaní lekári

Špecializovaní lekári nesmú pracovať v samostatných ambulanciách. Vždy musia byť zazmluvnení niektorej z verejných, alebo súkromných nemocníc. Musia byť dostupní minimálne v jednej z verejných nemocníc na území krajiny.

Pacienta prijímajú buď na základe dohodnutého termínu, alebo ako akútny prípad mimo termínu. V takom prípade nemajú čakajúci pacienti nárok na náhradu za meškanie pri termíne.

Špecializovaní lekári nesmú žiadať nijaké poplatky za poskytnutú starostlivosť, vyplatenie nákladov na liečbu pacientov žiadajú od poisťovne daného pacienta.

Zjednotené ceny liečby

Každá liečba, počas celého procesu, od prvotnej diagnózy, až po rehabilitácie a ďalšie úkony, musí mať zjednotenú celkovú cenu.

Až po ukončení liečby pacienta je možné žiadať od poisťovne vyplatenie nákladov.

Ceny liečiv, ktoré sú na predpis a teda súčasťou liečebného procesu, sú súčasťou tejto sumy. Lekáreň ich zaplatenie od pacienta nesmie vyžadovať. Ich vyplatenie musí riešiť s poisťovňou pacienta.

Všetky liečivá, ktoré je možné získať bez predpisu, nie sú považované za súčasť liečby a teda nie sú preplácané, čiže pacienti ich platia z vlastného vrecka.

Nemocnice a polikliniky

Štát musí byť v dostatočnej hustote pokrytý nemocnicami a poliklinikami. Financovanie nemocníc a polikliník musí byť fixne dané a nesmie byť predmetom diskusie a šachovania v politickej sfére.

Nemocničná sieť

Nemocničnú sieť v našej krajine má tvoriť 37 nemocníc, adekvátne rozmiestnených po území krajiny. Tie musia byť vybavené dostatočným počtom lôžok, aby dokázali obstaráť v akútnom prípade minimálne polovicu obyvateľstva krajiny.

Samozrejmosťou musí byť dostatočné špecializované vybavenie a zdravotnícke sily. Súčasťou nemocničnej siete má byť aj adekvátna sieť záchranných služieb. Každá nemocnica musí mať vlastnú záchrannú službu a určený okruh, v ktorom je povinná ju vyslať.

Sieť polikliník

Každá obec, ktorej počet obyvateľov presahuje 15.000 musí mať polikliniku. Poliklinika je prvým miestom, kam sa musí pacient v prípade úrazu, či akútneho zhoršenia zdravotného stavu ohlásiť.

Bezpodmienečne musí byť na poliklinike vyšetrený a v prípade potreby po počiatočnej diagnóze prevezený do príslušne vybavenej nemocnice.

Lekárne

Sieť lekární musí byť dostupná na území celej krajiny. Liečivá tu predávané, smú byť predávané len konečnému užívateľovi. Akýkoľvek vývoz liečiv z územia našej krajiny je zakázaný a prísne trestaný.

V lekárňach musia byť dostupné všetky potrebné druhy liečiv, ktoré sú súčasťou liečebných procesov a teda na predpis. Nie je prípustné, aby lekárne nemali dostatok liečiv.

Ak sa prostredníctvom náhodných a nepravidelných kontrol zistí porušenie tohto pravidla viac ako dvakrát v priebehu 4 rokov, lekárne musí svoju činnosť ukončiť.

Školské vzdelanie

V nadpise bolo úmyselne zvolené slovo vzdelanie, namiesto slova výchova. Pretože účelom školstva nebola, nie je a nikdy by nemala byť výchova detí. Zodpovednosť za výchovu detí v slušných a poctivých občanov štátu, je rezervovaná výlučne rodičom.

Školský systém štátu musí byť vybudovaný tak, aby poskytoval čo najvyšší štandard vzdelania pre občanov všetkých vekových kategórií. Žiaľ vzdelanie je taká komodita, ktorú nehodno dávať do rúk výlučne súkromnému trhu, nakoľko výsledkom bude len elitizmus a likvidácia potenciálu časti nižších vrstiev spoločnosti. Čo znamená nežiadúce zbrzdenie vývoja nadľudí.

Školstvo musí byť preto primárne v rukách štátu, aby slúžilo najlepšiemu záujmu jednotlivca. To však nevylučuje súčasnú existenciu súkromného školstva. Úlohou školstva má byť nielen sprostredkovanie znalostí a základnej prípravy na pracovný trh, ale v prvom rade aj rozširovanie mysle a podporovanie kompetencií súvisiacich s duchovným i telesným rozvojom.

Jednoduchšie povedané úlohou školského vzdelania je vytvorenie základných predpokladov pre čo najlepší osobný rozvoj jednotlivca a vytvorenie schopnosti kritického a samostatného myslenia. Nie je možné, aby budúce generácie boli vzdelávané priemerným obyvateľstvom. Tí najlepší učitelia a najlepší znalci nech učia budúce generácie, za rozumných platových podmienok.

Vzdelané obyvateľstvo je najdôležitejšou komoditou, akú naša krajina dokáže vytvárať. A to nielen pre svet, ale hlavne pre vlastné potreby.

Povinné vzdelanie

Povinné vzdelávanie každého dieťaťa sa má začať absolvovaním predškolského vzdelania, pokračovať základným vzdelaním a ukončené má byť odborným vzdelaním.

Vyučovacím a výchovným jazykom všetkých verejných škôl má byť výlučne dominantný jazyk štátotvornej väčšiny národa. Je neprípustné, aby verejné školstvo vyučovalo v akomkoľvek inom primárnom jazyku.

Školský rok sa má začínať vždy v 1. pracovný deň roka. Prázdniny majú byť nastavené nie podľa sviatkov, ale jeden pracovný týždeň (5 dní), každého štvrt' roka. Udeľovanie ďalšieho voľna má byť plne v rukách riaditeľov jednotlivých škôl.

Úlohou povinného vzdelávania, je v prvom rade vybudovanie základnej schopnosti samostatne myslieť. V druhom rade má povinné vzdelanie za úlohu vybaviť budúcu generáciu odbornými zručnosťami, aby nemala problém sa uplatniť na pracovnom trhu a základnými znalosťami fungovania spoločnosti a štátu. V tretom rade má byť budúca generácia po absolvovaní povinného školského vzdelania fyzicky zdatná.

Predškolské vzdelanie

Školský rok predškolského vzdelávania je rozdelený na týždenné plány, počas ktorých sprostredkujú učitelia deťom základné vnímanie sveta a sú pripravované na nadobúdanie praktických a teoretických zručností.

Do škôlky je každé dieťa uvedené vo veku 3 rokov a opúšťa ju vo veku 6 rokov. Ukončovaná je skúškou spôsobilosti pre školskú dochádzku.

Sieť škôlok má byť v krajine vybudovaná tak, aby každá obec nad 5.000 obyvateľov mala svoju škôlku o dostatočnej kapacite, aby mohla pojať aj deti z lokalít, ktoré túto veľkosť nedosahujú.

V predškolskom vzdelávaní sú deti učené v prvom rade bezpodmienečnej disciplíne a poslušnosti nadriadenej autorite. Úlohou učiteľa je však nielen pozícia autority, ale prvorado koordinácia a určovanie aktivít, ktoré naučia deti spoznávať autority a vodcov medzi sebou, ako aj rešpektovať autoritu učiteľov a rodičov.

Výkon aktivít a učenia sa je ponechaný vo veľkej časti samotným deťom. Sú rozdelené do menších skupín, v ktorých sa má vyprofilovať autorita jedného z nich nad ostatnými. Učiteľ je neviditeľným dozorcom, ale aj pomocnou rukou pri ťažkostiach.

Zasahuje do práce skupiniek len, ak hrozí, že sa v skupinách utvára diktátorské správanie, alebo konštruktívna rivalita medzi skupinami degeneruje k deštrukcii.

Hlavným účelom škôlok má aj byť prvotné určenie problematických oblastí, slabostí, na ktorých likvidáciu sa bude musieť školstvo sústrediť popri rozvoji individuálnych talentov.

Škôlka má byť predohrou pre školu a neskorší život. Má byť akousi generálnou skúškou spôsobilosti dieťaťa niesť zodpovednosť za vlastné konanie a za konanie svojho okolia.

Základná škola

Do základnej školy dieťa nastupuje dovŕšením 6 roka života, po absolvovaní skúšky spôsobilosti pre školskú dochádzku. Dĺžka trvania vzdelávania na základnej škole má byť 9 rokov.

Sieť základných škôl je vybudovaná tak, aby každá obec nad 10.000 obyvateľov mala kapacitne dostačujúcu školu. Maximálny počet žiakov v jednej triede školy má byť 16 osôb, minimálny počet má byť 6 osôb.

Po absolvovaní základnej školy, vo veku 14 rokov má mať mladý človek základný prehľad o možnostiach, aké ponúka svet vzdelania a znalostí, ako aj dobrú fyzickú a duševnú kondíciu. Taktiež má mať utvorený pozitívny vzťah k svojim spolužiakom, z tried sa v priebehu týchto 9 rokov majú stať zohraté skupiny nachádzajúce sa vo vzájomnej konštruktívnej rivalite. Tieto aspekty sú ohodnotené počas záverečných skúšok a po úspešnom absolvovaní získavajú žiaci osvedčenie o zrelosti.

Základné školy majú za úlohu pokračovať v rozvíjaní porozumenia a poslušnosti autorite, začatej počas predškolského vzdelania. Namiesto postupnej profilácie autority v skupine žiakov, si v základnej škole triedy každoročne určujú svojich vodcov.

Ich úlohou je koordinovať komunikáciu medzi triedou a učiteľmi, starostlivosť o prítomnosť spolužiakov na vyučovaní a nesú prvoradú zodpovednosť za prospech seba aj svojich spolužiakov. Účelom toho je vytvorenie skupinového čítania v triedach a konštruktívnej rivality medzi triedami.

V základnom školstve má byť okrem súdržnosti v triede utváraná aj schopnosť spytovať autoritu učiteľa a vyhľadávať a spracovávať informácie. Úlohou učiteľov ostáva tak naďalej v prvom rade koordinácia aktivít triedy, ako aj preskúšavanie získaných znalostí. Taktiež majú fungovať ako doplňujúca autorita pri samovzdelávacej činnosti žiakov.

Školský rok je rozdelený v základných školách na letnú a zimnú časť. Počas zimnej časti sa triedy venujú v prvom rade teoretickému vyučovaniu a rozširovaniu znalostí z humanitných a prírodných vied. Zimná časť má trvať vždy od 1. septembra do 28./29. februára. Fyzické zdokonaľovanie je zimnej časti druhoradou aktivitou.

V letnej časti sa priority prehadzujú. Prioritnou je fyzická aktivita a zdokonaľovanie telesnej zdatnosti žiakov. Táto časť má svoje trvanie od 1. marca do 31. augusta.

Stredné odborné školstvo

Po úspešnom absolvovaní záverečnej skúšky zrelosti si môže žiak vyberať medzi rôznymi odbornými strednými školami, ktoré pokrývajú celé spektrum povolání a remesiel.

Odborných škôl je len toľko, koľko je uznaných odborov. Tie sú zodpovedajúco materiálne, kapacitne a personálne vybavené. Súčasťou sú aj internátne priestory pre študentov.

Po absolvovaní 4 rokov výučby na niektorej z týchto škôl má byť žiak schopný nastúpiť na pracovný trh a vykonávať zárobkovú činnosť. V rukách drží maturitu a výučný list. Maturitu získava teoretickými skúškami znalostí a výučný list praktickou schopnostnou skúškou.

Maturita mu umožňuje nastúpiť do ďalšieho stupňa vzdelávania. Povinné vzdelávanie sa však v tomto bode končí. Mladý človek je považovaný za spôsobilého na život a stáva sa trestnoprávne zodpovedným za svoje konanie.

Stredné odborné školstvo je orientované na individuálne potreby študijného oboru, ktorý jednotlivé školy ponúkajú. Spoločným znakom má byť budovanie definitívne samostatného myslenia a schopnosti kriticky vnímať svet okolo seba a spytovať autority, budovať vlastné vnímanie sveta a súvislostí v ňom.

Dobrovoľné vzdelanie

Dobrovoľné vzdelanie je nadstavbovým vzdelaním k povinnému. Nik nie je povinný ho absolvovať, avšak má byť otvorené každému záujemcovi o dodatočné prehlbujúce a zdokonaľujúce vzdelanie.

Úlohou tejto vzdelávacej úrovne je budovanie odbornej elity krajiny. To znamená, že absolventi tohto vzdelania majú mať odomknutý potenciál sa stať úradníckou, vedeckou (humanitné aj prírodné vedy), remeselnou a učiteľskou elitou.

Vysoká škola

Vysoká škola je nadstavbou odborného školstva, pomocou ktorej môže študent prehĺbiť znalosť svojho odboru popri naberaní praktických pracovných skúseností.

Vysokých škôl je rovnaký počet ako stredných škôl. Súčasťou sú aj internátne priestory pre študentov. Tu absolvuje 4 roky štúdia, po ktorých ho možno považovať za hodnotného odborníka spôsobilého aj poskytovať výučbu daného odboru. Ukončením tohto štúdia získava titul Majstra.

Univerzita

Univerzita značí 8 rokov štúdia, počas ktorých nadobúda študent praktické i teoretické znalosti v rôznych oblastiach spoločenskej, či prírodnej vedy. Súčasťou univerzít sú aj internátne priestory pre študentov a výskumné strediská.

Na konci tohto štúdia získava titul magister a stáva sa súčasťou intelektuálnej elity krajiny, zodpovednej za výskum a veľkú časť vzdelávania.

Počet univerzít v krajine je obmedzený na 6 materiálne a personálne plne vybavených lokalít, pričom ich výber má byť vykonaný prvorado na základe historickej tradície univerzitnej lokality.

Úlohou univerzít a univerzitného vzdelania, je vytváranie duchovnej elity krajiny. Univerzity sa teda nemajú venovať indoktrinácii študentov, ale rozvoju ich kritického myslenia a schopností analyzovať a riešiť komplexné problémy.

Súkromné vzdelanie

Obyvateľstvu nášho štátu nesmie byť zamedzený prístup k súkromnému vzdelávaniu. V konečnom dôsledku sú to rodičia, ktorí majú prvoradý nárok určovať kde a ako bude ich dieťa vzdelávané.

Pre súkromné vzdelávanie však platí, že závisí od jednotlivých škôl dobrovoľného vzdelania a jednotlivých zamestnávateľov v krajine, či uznajú certifikáty získané v súkromných školách.

Štát do vzdelávania v súkromnom sektore nebude nijako zasahovať, s výnimkou náhodných kontrol kvality a obsahu výučby, pričom ako štandard poslúži kvalita a obsah výučby na verejných školách.

Takisto majú všetci rodičia mať aj možnosť domácej výučby pre svoje dieťa. Musia mať zákonne dané možnosti, aby mohli svoje dieťa vzdelávať výlučne oni, alebo prostredníctvom súkromných učiteľov. Tieto deti však musia absolvovať všetky schopnostné skúšky spojené s povinným školstvom.

Finančný systém

Žiaden štát, ktorý o sebe tvrdí, že mu záleží na národe a jednotlivcoch v ňom nedovolí, aby sa jednotlivci v štáte mohli stať obeťami úžery, bez toho aby tak činili z vlastnej vôle. Súčasťou stratégie takéhoto štátu, je budovanie a udržiavanie vlastného finančného systému, nezávislého a zároveň kompatibilného so svetovým menovým systémom.

V tomto systéme musia byť peniaze opäť tým, čím odjakživa boli. Nástrojom uľahčujúcim výmenu tovarov, nič viac a nič menej. Slobodná krajina potrebuje slobodnú menu a nakoľko je naša spoločnosť veľmi sofistikovaná, výmenný obchod nikdy dostačujúco nenahradí funkciu peňazí.

Preto je potrebné vytvoriť nezávislú menu, ktorá bude stabilne a nemenne reflektovať ľudskú prácu a jej hodnotu tak, aby každý pracujúci občan mohol pokojne spať bez obáv, že zo svojej práce nevyžije.

Neveríme, že je nutné, aby množstvo produktov neustále rástlo za účelom znižovania cien. Naopak každý produkt má svoju nemennú cenu, ktorá vzniká z hodnoty práce nutnej na jeho výrobu; ako aj úžitku, ktorý z neho má spoločnosť, či jednotlivci v spoločnosti.

Vlastná mena, nezávislá na iných krajinách je predpokladom fungujúceho ľudového hospodárstva a rovnako aj suverénneho a nezávislého štátu.

Mena

Mena takéhoto štátu má byť plne v jeho rukách, so všetkými jej aspektami. Má ísť o vnútorne stabilnú menu, to znamená že na ňu nebudú môcť vplývať výkyvy búr. To znamená, že jej distribúciu a prítomnosť v peňažnom obehú kontroluje ústredná banka, plne závislá od výkonnej moci v štáte.

Táto mena má byť verná účelu peňazí. Má byť nástrojom uľahčujúcim výmenu tovarov a služieb, nie komoditou, s ktorou možno samostatne obchodovať.

Narozdiel od variabilných mien, vládnucich dnešnému svetu, nemá podliehať úrokovému hospodárstvu a to spoločne s jej vydávaním štátom a kontrolou obeživa, či virtuálneho alebo fyzického, má zabezpečiť obmedzenie, až vylúčenie nekontrolovanej a neudržateľnej inflácie ohrozujúcej živobytie ľudu ako takého.

Preto je potrebné vytvoriť na základe dôkladného prieskumu trhu základných tovarov a služieb stabilnú menu, ktorá vo svojom množstve a v určených cenách tovarov a služieb bude reflektovať skutočne vytvorené duchovné i fyzické hodnoty.

Toto však bude znamenať umiestnenie jej tvorby a distribúcie do rúk vlastného bankového domu, ktorého jedinou zodpovednosťou bude udržiavať túto menu zodpovedajúco trhu, aby ceny zbytočne nekolísali.

Ústredná banka

Tento bankový dom je v rukách zastupiteľstva pre financie. Úlohou ústrednej banky je zber a analýza všetkých dostupných hospodárskych dát o všetkých tovaroch a službách; produkovaných a poskytovaných v krajine, ktorých zisky idú do domácich rúk.

Účelom tohto zberu dát je určenie vnútornej ceny nezávislej meny a uvedenia do obehu len takého množstva tejto meny, aby bola reflektovaná reálna práca krajiny.

Bankové domy

Spolu s novou menou sa musí zmeniť aj celý bankový systém, ktorý pracuje s variabilnými menami. Ten je potrebné prísne zregulovať a rozbiť monopolné správanie finančných domov.

Každá banka žije z niekoľkých druhov príjmov, pričom najväčšiu časť zvyknú tvoriť poplatky za bankové služby a úroky s pôžičiek, ako aj špekulácia s peniazmi klientov na burzách.

Bankové poplatky je potrebné regulovať tak, aby boli zredukované na absolútne nevyhnutné minimum. Dnes sú bankové poplatky mnohokrát nezanedbateľnej výšky a stále sa zvyšujú, respektíve pridávajú nové.

Preto je nutné, aby štát banky priškripol a postavil ich v záujme a v mene ľudu pred voľbu, či poskytnú prijateľnejšie podmienky pre spotrebiteľov, alebo štát prijme tvrdšie kompenzujúce opatrenia.

Kompenzujúcimi opatreniami môžu byť napríklad povinne určené minimálne úroky na sporenia vo výške 2%, pričom sa táto spodná hranica bude zvyšovať zodpovedajúco k lepším podmienkam v krajine a nesmie klesať.

Iným tvrdým opatrením môže byť zákaz požadovania úrokov na poskytnuté pôžičky, úvery a hypotéky akéhokoľvek druhu, ako aj regulácia požadovaného poplatku za vybavenie na maximálnu výšku 20% z celkovej bankou poskytnutej sumy.

Požičiavanie peňazí bude taktiež nutné obmedziť na bankové domy a nebankové organizácie musia byť zakázané a akékoľvek im prislúchajúce dlhy sú automaticky anulované.

Médiá

Médiá sú rôzne a o ich kvalite, či nestrannosti sa dá v niektorých prípadoch legitímne pochybovať. Avšak médiá nemajú byť závislé na tom, čo chce štát.

Každé médium sa musí orientovať podľa svojho trhu, podľa toho, kto číta ich správy. A tak je to aj dobre. Každý jednotlivец má byť schopný si za seba vybrať, čo chce sledovať a kedy.

Štátne médiá

Aj štát musí však mať svoje kanály. Tými majú byť štátne médiá. Tie majú byť plne v rukách štátu. Dostávajú svoje peniaze zo štátneho rozpočtu a ich úlohou nie je ľud zabávať, ale ponúkať ľudu správy z diania v krajine. A to rovnako tie zlé, ako aj tie dobré. Ich úlohou je propagovať domácu tvorbu a teda ponúkať ľudu hudbu a filmy od domácich umelcov. Taktiež majú ponúkať spektrum ponuky praktického charakteru.

Štátne médiá by nemali fungovať s reklamnými vsuvkami, práve naopak, mali by sa od súkromných médií odlišovať práve aj tým, že u nich chýbajú reklamy. A ľud si sám vyberie, čo chce počúvať a čo chce pozerať.

Ak je s činnosťou štátu spokojný, nebude mať dôvod vyhýbať sa sledovaniu jeho médií a programu, ktorý ponúknu. Ak bude nespokojný, ich klesajúca sledovanosť môže byť štátu prvým varovným prstom, že niečo nie je v poriadku s jeho činnosťou.

Úlohou štátnych médií je povznášať ducha a vzdelanostnú úroveň ľudu, ako aj jeho povedomie o sebe a svojom prínose pre celok.

Súkromné médiá

Médiá, ktoré sú súkromného charakteru majú fungovať na súkromnom trhu. Ich regulácia má spočívať len v kontrole, či obsahy médií neporušujú zákony krajiny.

Inak sú súkromné médiá vo svojich obsahoch úplne slobodné. Na rozdiel od štátnych médií, ktoré musia byť súčasťou základných ponúk všetkých na území našej krajiny operujúcich poskytovateľov mediálnych služieb; súkromné médiá majú byť závislé od zmlúv a dohôd s poskytovateľmi.

Propaganda v médiách

Propagande sa nemožno vyhnúť. Každé médium, aj to najnezávislejšie bude zákonite propagovať názory a ciele svojich darcov a sponzorov.

Preto je potrebné, aby sa jednotlivec vzdelával a sledoval aj spravodajstvo médií, ktoré mu nie sú po chuti. Inak stagnuje a nevyvíja sa.

Zákaz činnosti určitých médií, len na základe neobjektívneho spravodajstva nemožno vykonať. Vo svete propagandy odstránenie niektorého z protivníkov len potvrdí správnosť jeho propagandy.

V prípade zahranične financovaných médií má jestvovať zákonná povinnosť jednoznačne označiť programy, ktoré vznikli pomocou zahraničných sponzorov.

Nakoľko štátne médiá budú automaticky obviňované z propagandy, môžu médiá súkromného sektora poslúžiť ako vyvažujúci faktor, nakoľko budú ponúkať opačnú propagandu.

Diskusia je vítaná a vždy musí byť vyrovnaná, pretože bez vyrovnanej a otvorenej diskusie krajina nenapreduje a rozkladá sa. Propaganda protichodných strán, ak je vedená bez nálepkovania a vecne, dokáže byť najlepším stabilizátorom štátu.

Daňový systém

Najvyšším záujmom štátu sú blahobyt, bezpečie a sloboda jeho občanov. Až keď sú tieto zabezpečené, až vtedy sa zaoberá okolitým svetom. Súčasťou tohto záujmu sa tak stáva aj vybudovanie čo možno najmenej zaťažujúceho daňového systému.

Bez daní štát ako taký nedokáže fungovať a rozpadá sa. Avšak nie je nutné a ani žiaduce, aby bolo daňové zaťaženie príliš rozsiahle, či systém príliš komplikovaný.

Každý jednotlivec v štáte nadľudí nesie zodpovednosť za splnenie svojich povinností voči štátu. A jednou z týchto povinností je včasná platba daní.

Aby ostali zachované slobody a práva, ktoré priznáva štát nadľudí svojmu obyvateľstvu, prichádza do úvahy len obmedzený počet a výška daní. Daňové zaťaženie tvorí zároveň pomerne efektívny systém ochrany domáceho hospodárstva pred zahraničnou konkurenciou.

Žiaden zodpovedný štát nezdaní súkromné vlastníctvo, a ani dedičstvo jednotlivca, pretože takéto dane sú nelegitímnym zásahom do súkromia jednotlivca a teda nezlučiteľné so slobodou. Iba v prípadoch najvyššieho ohrozenia záujmov ľudu a jeho bezpečnosti, má byť možné uvaliť dočasné prídavné dane k tým vyššie uvedeným.

Vždy musí platiť, že dane nesmú nikoho z občanov postihovať neúmerne. Žiaden štát, ktorý ľudí zdiera daňami sa nemôže a nesmie považovať za štát zaručujúci slobodu a bezpečnosť svojim občanom. Takýmto spôsobom ich jednoducho len zotročuje a vystavuje zbytočnému nebezpečeniu, že nebudú schopní sa postaviť z dôvodu finančnej neistoty proti nepravostiam u svojich zamestnávateľov, či voči nespravodlivosti v štáte. Žiadna slobodná krajina nemôže s čistým svedomím takto klásť ľud do okov a obmedzovať jeho tvorivosť a životaschopnosť.

Daň z príjmu

Táto daň je snáď najdôležitejším zdrojom príjmov štátu. Cez ňu má získavať najväčší podiel finančných zdrojov na fungovanie všetkých štátnych programov a služieb občanom.

Táto daň má byť rovnaká pre všetky subjekty štátu, to jest firmy a jednotlivcov bez rozdielu. Má byť zároveň jedinou závažnou priamou daňou vyrubovanou na subjektoch štátu. Má byť vo výške 30% z každého pravidelného príjmu daného subjektu, bez výnimok.

Daň z pridanej hodnoty

Daň z pridanej hodnoty (DPH) je daňou za každý zakúpený produkt v krajine. My sme názoru, že každý jednotlivec, ale aj firma je povinný platiť túto daň za všetky nakúpené produkty. Daň z pridanej hodnoty je dôležitou zbraňou štátu na podporu, alebo obmedzovanie domácich, či zahraničných producentov.

Nakoľko domáce hospodárstvo stojí v hlavnom záujme nášho štátu považujeme za nutné rozdeliť DPH na tri kategórie a to podľa pôvodu použitých surovín a miesta výroby daného produktu, či služby.

Prvou kategóriou majú byť produkty dovezené na Slovensko z tretích krajín, ktoré neboli na Slovensku ani vyrobené a ani použité suroviny nie sú slovenského pôvodu. Tým sú myslené vyslovene dovozné produkty, ale aj produkty zo surovín ktoré súhrnne nepochádzajú aspoň zo 60% zo Slovenska a zároveň produkcia týchto výrobkov neprebehla aspoň zo 60% výrobného procesu na Slovensku. Pri týchto produktoch má byť uplatnená DPH vo výške 20% z ceny produktu.

Druhou kategóriou majú byť produkty, ktoré spĺňajú len časť kritérií, to jest buď ich výroba, alebo suroviny pochádzajú z min. 60% zo Slovenska. Tu sa má uplatniť polovičná DPH 10% z ceny produktu.

Tretiou a najdôležitejšou kategóriou sú produkty, ktorých výrobný proces ako aj použité suroviny spĺňajú 60% hranicu pôvodu zo Slovenska. Najdôležitejšou sú preto, lebo sa pri týchto produktoch nemá uplatňovať žiadna DPH.

Daň z úžery

Nakoľko žijeme v špecifickom bankovom prostredí, kde je povolená úžera vo forme pôžičiek za úroky, či sporenia s úrokom, ako aj špekulácie na virtuálnom trhu, kde peniaze fungujú ako komodita a nie ako to čím majú byť, výmenným prostriedkom uľahčujúcim obchodovanie s tovarmi a službami, nedokážeme tento systém len tak zmeniť.

Čo však dokážeme, je vyťažiť z neho a využiť ho proti nemu samotnému. V spolupráci z ďalšími opatreniami považujeme za nutné uvaliť na toto kriminálne a predsa legálne hospodárske odvetvie, ktoré stálo daňových poplatníkov neraz už nemalý peniaz, rozsiahlu daň vo výške 50% z akéhokoľvek zisku z takejto činnosti.

Ak niekto požičiava na úrok, poskytuje služby sporenia s úrokom, či sa podieľa na špekulatívnych operáciách na finančnom trhu, má byť na každú jednotku zisku v ktorejkoľvek svetovej mene, uvalená daň 50% percent. V prípade straty má byť špekulant potrestaný rovnako pokutou v rovnakej výške, čiže 50% na každú jednotku straty.

Toto má slúžiť ideologickému a morálnemu požiadavku odstrašenia, alebo aspoň zneatraktívnenia takejto činnosti, ktorá vždy niekde niekoho, stojí strechu nad hlavou, či chlieb do úst.

Daň z neresti

Ako nerest' definujeme akúkoľvek aktivitu súvisiacu s konzumáciou, či holdovaním návykovým aktivitám, ktoré vedecky preukázateľne neprinášajú jednotlivcovi pozitíva, ale pod čiarou môžu mať silno negatívny vplyv na fyzické, či duševné zdravie jednotlivca.

Táto daň je uvalená na užívateľa, ako aj producentov a distribútorov takýchto produktov na Slovensku. Tá má byť umiestnená vo výške 30% z celkovej ceny produktu vrátane DPH, pre konzumenta pri každej kúpe takéhoto produktu a vo výške 30% z ceny bez DPH takéhoto produktu pre výrobcov a distribútorov.

Nezastávame moralizujúci postoj voči nerestným látkam. Naopak títo ľudia, nakoľko predstavujú zvýšené riziko, majú získať vďaka takto získaným finančným zdrojom adekvátne lekárske možnosti, ako sa zbaviť svojich nerestí.

Drogy

Štát svojich občanov nesmie chovať v bavlne ako nesvojprávne deti, pretože tak len vytvorí ešte väčšiu závislosť ľudu na štáte, namiesto vedomia, že štát a jeho aparát sú nástrojom pre slobodu ľudu a nie jeho útlak, či zbytočnú kontrolu. Na jednej strane musí štát vykonávať všetko preto, aby udržal zdravý ľud po duchovnej i telesnej stránke, avšak niekedy sú zákazy väčším problémom ako pomocou.

Zákazy drog mali dodnes za následok len a len ešte viac predávkovaní, nečistých a extrémne škodlivých drog, ktoré svojich užívateľov robia ešte závislejšími a ešte rýchlejšie ich zabíjajú. Vojnu proti drogám nemožno vyhrať zákazmi a postihmi pre užívateľov. Naopak takto túto vojnu štát neodvratne prehráva.

Štát svojmu občanovi neupiera právo na slobodné rozhodovanie. Preto drogy počnúc alkoholom a tabakom končiac heroínom majú byť legálne dostupné. Dostupnosť má byť obmedzená na špecializované obchody pod trvalým a prísny dohľadom štátnych orgánov. Štát zaručuje čistotu a kvalitu poskytovaných látok.

Zároveň tržby z predaja týchto látok majú financovať boj proti týmto látkam prostredníctvom prevencie, výskumu ich účinkov, nachádzaniu efektívnych spôsobov liečby a zosilnenému boju proti nelegálnemu obchodu s nimi, alebo ich lacnými a mnohokrát smrteľnejšími imitátmi.

Legalizácia a regulácia

Legalizácia drog, im vezme nebezpečné čaro zakázanosti. To je prvý krok k otvoreniu mysle ľudí pre pravdivé a neskreslené informácie o týchto látkach; ich reálnych účinkoch a nebezpečenstvách. Zákonná regulácia zabezpečí v druhom kroku čistotu a bezpečnosť tovaru pre užívateľov, ako aj kvalitu tohto tovaru za vysokú, ale nie likvidačnú cenu.

Zákazy nič nerešia a naopak legalizácia a regulácia zabezpečia na jednej strane ďalšie príjmy pre štátnu pokladnicu; na druhej strane sa stratí negatívne stigma spojené s užívaním takýchto látok, ktoré prispieva k nechote závislých, vyhľadávať pomoc a liečbu.

Kto si chce ničím život omamnými látkami má mať tú možnosť. Nelegálne obchodovanie, produkcia a užívanie nelegálne získaných látok však treba ešte prísnejšie prenasledovať a trestať všetky články reťaze takéhoto obchodu s rovnakou prísnosťou.

Legalizácia neznamena automaticky anarchický stav, v ktorom môže ktokoľvek produkovať akékoľvek látky a tieto predávať, alebo užívať.

Budovanie siete predajní

Súčasný stav, v ktorom sú určité druhy drog bežne dostupné v potravinárstvach, či supermarketoch, je súčasťou problému s alkoholizmom mladistvých, s ktorým sa stretá naša spoločnosť.

Preto považujeme za potrebné, aby bol predaj legálnych drog sústredený pod prísnu kontrolou kvality a cien štátnymi orgánmi. Na to musí ich predaj byť sústredený do siete špecializovaných obchodov.

Kto chce takýto obchod otvoriť, musí spĺňať prísne stanovené bezpečnostné, hygienické a kvalitatívne kritériá. Na základe splnenia kritérií získava za poplatok licenciu na predaj, ktorú je nutné obnovovať každé 2 roky.

Kto chce produkovať a distribuovať drogy akéhokoľvek druhu taktiež musí najprv získať po splnení prísnych kritérií licenciu na produkciu a distribúciu taktiež za poplatok a obnovovanú každé 2 roky.

Obe inštalácie podliehajú náhodným a neohláseným kontrolám príslušných úradov.

Budovanie siete liečebných stredísk

Z tržieb komerčných priestorov špecializovaných na konzum drog (všetky podniky s licenciou na podávanie niektorých, alebo viacerých druhov drog platiacim zákazníkom) a sčasti aj z tržieb prvotného štátneho predaja, musí byť vybudovaná sieť liečebných stredísk pre užívateľov, ktorí sa rozhodnú skončiť so svojou závislosťou.

Tieto liečebné strediská majú za úlohu navrátiť závislých opäť do normálneho života. Zároveň vytvárajú pre obchodné siete databázu osôb, ktorým je predaj ďalších drog zakázaný.

Táto databáza sa priebežne aktualizuje a zákaz predaja vyprcháva po určitom časovom limite, po ktorom je osoba vymazávaná z tohto registra. Predajca je vždy povinný kontrolovať identitu kupujúceho podľa občianskeho preukazu a tejto databázy.

Boj proti nelegálnemu obchodu

Žiaľ ani v prípade tak benevolentne formulovaných zákonov sa nemožno vyhnúť fungovaniu zlovoľných živlov a preto aj naďalej je potrebné prísne trestať nelegálny predaj, prechovávanie a produkciu akýchkoľvek drog.

Považujeme však za nutné sprísniť tresty. Pre všetkých zúčastnených bez rozdielu, od dealera, cez pašeráka a producenta až po konečného užívateľa výhod, všetci v reťazi nelegálneho obchodu musia byť trestaní čo najprísnejšie.

Svojou činnosťou ohrozujú zdravie národa a jednotlivcov v ňom a tým aj budúcnosť celej krajiny. Preto je nutné aby boli trestaní ako vlastizradcovia, ktorými sú keď podkopávajú takýmto spôsobom obranyschopnosť ľudu.

Cirkvi

Štát a náboženské spolky akéhokoľvek druhu je nutné v čo najväčšej miere oddeliť. Tieto duchovné inštitúcie nesmú mať priamy vplyv na rozhodovanie v krajine a nesmú byť nijako priamo napojené na štátny aparát.

Štát ako taký musí byť neutrálny. Žiaden náboženský spolok nemožno zakázať, pokiaľ nenarúša zákony krajiny a aktívne neporušuje ústavu. Inak povedané, ak slovom predstaviteľov nasledujú činy nasledovníkov nastáva situácia, v ktorej je štát nútený obmedzi prácu daného spolku.

Pre štát sa v prípade náboženských spolkov jedná o spolky, ktoré propagujú ideál stojaci v protiklade k ideálu nadčloveka na ktorom stojí celý systém. Nakoľko však tvorili po stáročia súčasť kultúrneho vývoja, nemožno ich ľudu vziať bez veľkého odporu.

Ideál, ktorý propagujú náboženské spolky, je ideálom rozkladu a stagnácie, preto stoja v priamom protiklade k štátu. V záujme slobody jednotlivca rozhodovať o vlastnom živote je však nutné ich činnosť naďalej tolerovať.

Financovanie

Ako pri každej súkromnej inštitúcii, štát sa nesmie nijako podieľať na financovaní náboženských spolkov nech sú akokoľvek veľké. Tieto spolky sa musia financovať z darov svojich nasledovníkov a z hospodárenia s vlastným majetkom.

Štát sa k náboženským spolkom stavia ako k podnikateľským subjektom a podľa toho sú aj ony zdaňované.

Definitívne sa musia pretrhnúť akékoľvek materiálne putá medzi cirkvami a štátom, úplným zrušením financovania cirkví zo štátneho rozpočtu.

K tomu treba pridať zákaz budovania nových bohoslužobných miest akéhokoľvek vierovyznania, pričom údržba už jestvujúcich má byť povolená a v prípadoch, kedy ide o historicky významné miesta, prípadne aj spolufinancovaná zo štátneho rozpočtu.

Keď sa cirkvi chvália oddanosťou svojich veriacich, nech ich živí táto oddanosť prostredníctvom priamych finančných darov a nie štátny rozpočet, prostredníctvom ktorého sú financované všetkými aj také cirkvi, ktoré skupiny občanov financovať nechcú. Takisto je nutné vyňať vyučovanie viery zo školských osnov verejného školstva.

Cirkevné školy

Cirkevné školy majú mať naďalej povolené svoje fungovanie ako súčasť súkromného sektoru.

Opäť však platí, že smú byť len udržiavané a prípadne rozširované už jestvujúce školy.

Budovanie nových nesmie byť povolené, len údržba a prípadné rozšírenie kapacít existujúcich.

Eutanázia a potrat

Tieto dve otázky sú v našom štáte zodpovedané jednoducho a rýchlo. Každý človek má nárok rozhodovať o sebe a svojom tele. To je prvoradé.

Jedine ak je jeho rozhodovanie v rozpore z udržaním kontinuity štátu, alebo sa prieči záujmu národa ako celku, je možné toto prirodzené právo sebaurčenia jednotlivca ignorovať.

To znamená v otázkach eutanázie a potratu, že využitie týchto možností musí byť zodpovedajúco regulované, aby nedochádzalo k ich zbytočnému zneužitiu.

Potrat

Muž síce je potrebný a splodenie dieťaťa, avšak z hľadiska prírody je to práve žena, ktorá v konečnom dôsledku nesie väčšinu rizika a zodpovednosti za zdravie dieťaťa a jeho, ako aj vlastné prežitie.

Je preto len prirodzené, aby žena mala posledné slovo v rozhodnutí, či si dieťa ponechá, alebo nie. I ju však viaže zásadné pravidlo myslieť nielen na seba, ale aj na okolie a spoločnosť.

Nik nemôže ženám zakázať, ani prikázať podstúpiť potrat ak plod nie je geneticky nezávadný, ani ak je plod následkom trestného činu znásilnenia.

Rovnako môže žena podstúpiť potrat ak si to želá, v prípade, že otec dieťa odmietne finančne podporiť a/alebo nie je predpoklad, že je schopný ho zabezpečiť aj s matkou.

So súhlasom svojich rodičov môže aj maloleté dievča podstúpiť potrat, pretože ju nemožno považovať za spôsobilú vychovávať dieťa a farcha výchovy by tak spočinula na rodičoch tohto dievčaťa. To je o to viac pravdivé, ak je maloletý aj otec dieťaťa.

Náš štát vníma ako povinnosť ženy podstúpiť potrat, ak tento plod ohrozuje genetické dedičstvo národa. To znamená, že je potrat povinný, ak je dieťa geneticky závadné, s výnimkou prípadov kde rodičia explicitne požiadajú o ponechanie tohto života. V tom prípade však musia niesť aj všetky priame a nepriame následky svojho rozhodnutia.

Za normálnych okolností je geneticky závadný taký plod, ktorý má len malé šance, alebo nie je možné, aby sa stal plnohodnotnou súčasťou spoločnosti; schopný sa postarať o seba bez neustálej podpory systémov spoločenského zabezpečenia.

Akékoľvek genetické závady, ktoré sú výlučne kozmetického charakteru a nijako neobmedzujú duchovné, či fyzické kapacity jednotlivca, majú za následok, že potrat takéhoto plodu je výlučne dobrovoľným rozhodnutím ženy.

Ak jeden, alebo obaja rodičia trpia dedičnými genetickými závadami, ktoré by sa prenášali do ďalších generácií v dieťati, je potrat opäť smutnou nutnosťou. To isté platí aj pri plodoch, ktoré sú výsledkom incestných vzťahov, či už vedomých, alebo nevedomých.

V niektorých prípadoch musia byť zavedené aj právne postihy pre rodičov. Jedným týchto prípadov je genetický defekt prenosný na budúce generácie, prítomný v jednom alebo oboch rodičoch. Ten musí mať za následok úplnú sterilizáciu oboch rodičov a potratu.

Ak je dieťa následkom znásilnenia, musí byť zistený otec potrestaný sterilizáciou a vyhostením z krajiny. Ak hovoríme o inceste, tak v prípade vylúčenia znásilnenia, musia byť obaja účastníci sterilizovaní.

Najzávažnejšími trestami musí však byť postihnuté miešanie nekompatibilného genetického dedičstva. To znamená, že sa európske gény nesmú miešať s génmi neeurópskymi. Takýto počin musí mať za následok nielen povinný potrat, ale aj sterilizáciu a vyhostenie oboch účastníkov z krajiny, samozrejme po vylúčení trestného činu znásilnenia.

Všetky ostatné plody, vrátane tých, ktoré ohrozujú život matky, majú zakázanú možnosť ich potratu. Prioritou je vždy nový život a lekári majú povinnosť urobiť všetko pre to, aby sa minimalizovalo riziko úmrtia matky. Ak je pre to nutná nadštandardná starostlivosť, majú ju tieto matky dostať v prípade potreby aj bezplatne.

Miešanie génov

Gény sú možno najvplyvnejšou súčasťou vývoja ľudskej bytosti. Gény človeka, podľa nás, majú silný vplyv nielen na výzor človeka, ale aj na určité atribúty jeho správania.

Ak teda európska matka splodí dieťa s neeurópskym prisťahovalcom, dochádza tým k miešaniu. Toto miešanie je nežiadúce, pretože tým kvality bieleho dedičstva degenerujú a sú rozmiešavané do agresívneho správania neeurópskej mentality. To isté platí aj, ak je otec európan a matka neeurópska.

Potrat ako povinnosť sa tu požaduje z dôvodu, že vo väčšine prípadov sa títo miešanci identifikujú so svojim neeurópskym dedičstvom, a teda nie sú ochotní svoju vrodenú agresivitu krotiť a kultivovať.

Dokážu porozumieť a využívať sprostredkované vedomosti, ale nedokážu tvoriť. Od toho odhliadnuc je jednoznačné, že nie sú spôsobilí na život v európskom podnebí. Inak povedané, nemajú nárok tu prebývať a prežívať.

Rodičov európskeho dedičstva, vinných z miešania génov je nutné sterilizovať a neeurópsku stranu rodičov po sterilizácii deportovať za hranice nášho štátu.

Eutanázia

Rovnako ako majú matky právo rozhodnúť o tom, či privedú do tohto sveta ďalšie dieťa, rovnako má každý človek, ktorý je dospelý, právo rozhodnúť sa, že svoj život ukončí.

A toto právo sa stáva priam povinnosťou keď tento človek viac od spoločnosti poberá pomoci, než do nej prispieva svojou tvorivou silou, či duchovnou, alebo fyzickou.

Rovnako má nárok človek, ktorý za života len trpí a jeho utrpenie nemožno vyliečiť, ukončiť toto trápenie, alebo požiadať o jeho ukončenie.

Ak je človek v stave, kedy nedokáže rozhodovať o svojom bytí, tak majú právo jeho stav ukončiť práve tí, ktorí sa o neho najviac starajú a najviac trpia záťažou tejto starostlivosti.

Eutanázia vo forme rýchlej a čo možno bezbolestnej smrti musí byť dostupná každému dospelému človeku, ktorý má závažný dôvod svoj život ukončiť.

Človek má nielenže právo ukončiť svoje utrpenie, ale má aj právo odísť zo života dôstojným spôsobom, ako ľudská bytosť a nie ako tieň svojej osobnosti.

Preto má byť eutanázia povolená a dostupná každému dospelému človeku, ktorý dosiahol vek 21 rokov a je teda schopný plnohodnotne rozhodovať v záujme seba a svojho okolia.

Záver

V tomto pamflete sme načrtli model štátu s názvom národný syndikát. Tento model je budovaný na ideologických základoch, ktoré ponúka jednotlivcom pamflet „Via Tertia – Nadčlovek“.

Tento model utvára rámec pre bližšie popísané a realite sveta prispôbené modely vládnutia. Toto je len základný ideový postoj k určitým aspektom štátu a jeho vzťahu k obyvateľstvu či svetu.

Čitateľ sám vidí, že mnohé ostáva nezodpovedané. Preto je tento text obmedzený na dĺžku kratučkého pamfletu. Nedá sa každá otázka zodpovedať a tie ktoré neboli zodpovedané, tam treba prizvať pri budovaní štátu na pomoc aj ostatné ideologické pamflety toho istého razenia. Všetky sú z rovnakej série pamfletov „Via Tertia“.

Dodatočne je nutné prizvať aj znalosti odborníkov v lude, aby bol konečný štát budovaný čo najlepším spôsobom. Nech však čitateľ sám rozhodne, či je tento náčrt pre neho dostatočne presvedčivý, aby opustil etablované ideologické smery týkajúce sa človeka, štátu a spoločnosti.

Toho, kto sa tak rozhodne srdečne zdravíme: Krv je zákonom! A všetci ostatní nech kráčajú ďalej svojimi cestami do slepých uličiek, kam podľa nás všetky vedú.